

Zašto višeš? Govori!

Propovedano 14 -tog jula, 1963
u Džeffersonville

Ostanimo samo stojeći jedan momenat, dok poginjemo naše glave. Ima li ovde nekog posebnog zahteva? „Ako ima, hoćete li to dati do znanja dok podižete svoju ruku k Bogu, i recite to sa tim.” Gospode, Ti poznašješ nevolju.”

Oče onebeski, mi smo zaista privilegovani narod ovoga jutra pošto smo se skupili u domu Božijem, kada znamo da ima toliko mnogo onih koji žele da budu u domu Božijem ovoga jutra i koji se nalaze u bolnicama i bolesničkim krevetima. Ali Ti si nam dao ovu povlasticu da budemo danas ovde. I mi uopšte nismo došli, Gospode, da bi smo videli jedni druge, i ako mi volimo da imamo zajedništvo jedni sa drugima; ali mi smo to mogli imati u našim domovima. Mi smo ovde pre došli radi toga da imamo zajedništvo sa Njim, Koji nas je ovde okupio kao voljenu decu i braću.

Mi Ti sada zahvaljujemo. I jedini način na koji mi znamo da imamo zajedništvo sa Tobom na jedan ispravan način je kada je u Tvojjoj Reči; Tvoja Reč je Istina. Mi se ovde okupljamo da Duhovno budemo ojačani; Duhovna snaga je nama potrebna, Gospode. Mi moramo imati snage da se održimo, krst koji nosimo. Molimo se da nam Ti pošalješ Svetog Duha danas, koji će nas sve ojačati. Daruj ispunjenje molbi koje Ti je uputio Tvoj narod dok su se oni ovde okupili i podigli svoje ruke u pravcu Tebe kao znak da imaju potrebe za takvim potrebama. Odgovori svakome od njih, Gospode.

Zahvaljujemo ti što si sačuvao život sestre Urgan prošle noći prilikom udesa koji je ona doživela ovde na putu. Bio si im milostiv, Gospode, i mi ti zahvaljujemo zbog toga.

I sada, molimo se, Oče nebeski, nastavi da budeš sa nama dok putujemo dalje, sa svakim od nas. Daj nam Tvoju silu koja bi se oko nas opasala u veri saznanja da će Tvoje nikada ne izneverujuće prisustvo biti sa nama. U tom času kada ne možemo pomoći sebi, znamo da su Anđjeli Božiji sakupljeni oko onih koji se Njega boje, i oni će nas nositi gore da nikada ne bi smo zapeli svojim nogama za neki kamen. Molimo se sada da nam Ti daš od Tvojih blagoslova za Božiju Reč, i da govoriš ka nama, i u nama, u Ime Isusa Hristosa. Amen.

Zahvalan sam da sunce napolju (prirodno sunce) sija. Bilo je veoma loše ovoga jutra, i mislim u ovoj zemlji posebno, mi imamo toliko tmurno, i sparno vreme; i videti kako sunce sija, i kako sunce izlazi, je nešto veoma lepo.

Danas smo mi imali jedan mali porodični susret, kada srećem moju braću gore u kući moje sestre i neke od naših rodjaka koji žive u predgradju i u udaljenijim mestima okolo. Velika porodica Branhamovih, ako su svi oni došli zajedno iz Kentakija, i ovde, računam da ćemo morati da iznajmimo grad, jer nas ima toliko mnogo. Ali to je samo jedno malo kućno okupljanje. Mi svi smo imali običaj da se okupljamo u maminoj kući, i ona je stari stub, oslonac koji nas je držao zajedno, tako bi se moglo reći. Ali Bog je uzeo stub oslonac u nebo, i nadam se da ćemo se svi sresti tamo jednoga dana.

I sada, kada sam govorio prošlog dana, rekao sam, „Znate, verujem da ću skratiti moje nedeljne poruke do od prilike dvadeset ili trideset minuta, i zatim ću se moliti za bolesne.” I razmišljao sam ovoga jutra o tome, i pomislio sam prošle večeri kada je sestra Downing pozvala Bilija i rekla da su se ona i sestra Ugren gore na ulici autom okretale širom puta i doživele udes. I onda kada je Bili još uvek bio kod prozora (ne znam koliko je bilo sati, ja sam samo kratko vreme spavao), pogledao sam dole u brata Vuda kuću. Svetla su bila ugašena. I upravo sam klekao da se molim, i dok sam to uradio, nešto mi je upravo reklo, „U redu je.” Tako sam ja kazao Biliju, „Kaži joj ja mislim, da će sve biti u redu.”

Toliko sam srećan da ih vidim ovde unutra ovoga jutra, kako sede u Domu Gospodnjem ovde nazad pošto su se vozili putem, ljudi koji te toliko vole da su došli iz krajeva koji su udaljeni stotinama milja zato da bi čuli Evandjelje. Onda sam pomislio, za jednu poruku od dvadeset minuta, i kako sam ja spor ne bi bila dobra. Zbog toga sam ja naumio naj manje toliko dugo da govorim.

Tako onda ovde ovoga jutra brat Ungern, njegov sin, je pevao, „Kako velik si Ti.” To njemu ovoga jutra znači više nego što je značilo juče posle podne, zato što je veliki nebeski Bog poštedeo njegove drage, voljenu majku i sestru.

Danas mi očekujemo jedno veliko vreme u Gospodu. Ima dva ili tri različita teksta ovde u koje sam gledao, i nisam upravo mogao odlučiti o kojem bih ovoga jutra pričao. Jedan od njih je bio „*Sve svoje brige bacite na nj, jer se on brine za vas.*” Sada ako se On brine, zašto bi se ti brinuo? Tako onda, moj drugi sin, Josip, mi je doneo drugi tekst nedavno. Sedeo sam jednog dana u sobi, i on je rekao, gledajući gore u pravcu slike (Josip je veoma veliki ljubitelj čamacica još od vremena kada je bio mali dečak - čamacica i konja), on je kazao meni: „Tata, da li je Isus imao čamac?”

I rekao sam, “Ne znam.”

Pošto je on ustao i izašao napolje, započeo sam da razmišljam. „Imao li je On jedan čamac?” I uzeo sam tekst odatle, upravo sam to obeležio ovde u mojoj knjizi: „*Da li Isus ima čamac?*”

Počeo sam da razmišljam, kada je On bio ovde na zemlji, morao je da pozajmi jedno krilo da bi bio rođen, grob da bi u njemu bio sahranjen, čamac da iz njega propoveda, ali On je kormilar stare ladje od Siona. O ovim tekstovima kojima sam razmišljao, da bih mogao možda kasnije da ih obradim, pre nego što se mi vratimo nazad.

Znate, volim da govorim iz ovog šatora ovde, zato što je to naša crkva. Mi se osećamo slobodnima da kažemo šta uvek taj Sveti Duh govori. Na drugim mestima, čak i ako čovek hoće da vam poželi dobrodošlicu, osećate se malo skućeno, tako bi se moglo reći, zato što ste u nečijoj crkvi, i želite da budete dovoljno džentlmen da njihove njihove misli i nauke respektujemo.

Imao sam ove nedelje divno vreme dole kod brata Burcham. Otišao sam tamo u fabriku gde se proizvodi sir. (Vidim njega, i njegovu ženu i sina, da su prisutni ovoga jutra.) Uvek sam mislio da je fabrika sira nešto kao druga mesta u kojima sam bio, sve vrste nereda i prljavštine. Oh, mogu reći jednu stvar, možete sigurno biti uvereni da to mesto nije prljavo. To je najčistije mesto u koje sam ikada ušao, posebno kada se radi o fabrikama. I nisam imao pojma - pomislio sam, o, možda oni prave sto funti

sira dnevno, ali oni prave šest tona svaki dan! Tri fabrike to rade. Pomislio sam, „O moj, ko jede sve te sireve.“ Ali Gospod je blagoslovio ovoga čoveka, i imao sam privilegiju da budem u njegovom domu, veoma prijatan dom i žena mu je veoma posvećena. I nema razloga da oni ne bi svaki dan živeli za Hrista, kao što to i čine. Sreo sam njegovog sina, i oni imaju veoma divnu decu. Toliko smo zahvalni za ovo zajedništvo koje imamo jedni s drugima.

Ustanovio sam da je njihov raniji pastor čovek koga poznajem, brat Gurley, veoma fin čovek iz Ujedinjene Pentakostalne vere koga sam sreo pre više godina u Jonesboro-u, Arkanzas. I nisam znao da je to ipak bio njegov pastor.

Mislite o Bogomolji za večeras. I onda, po volji Gospodnjoj, nadam se da ćemo sledeće nedelje ponovo govoriti. I onda, mislim sledeće nedelje, treba da idem u Čikago; onda ću za kratko biti odsutan. Treba da vratim svoju porodicu kući u Arizonu tako da deca mogu ponovo da idu u školu, i onda ćemo prestati da uznemiravam pastora, uzimajući njegove službe. Tako mi smo toliko zahvalni bratu Nevilu za njegovo gostoprimstvo. Znae, pozivao sam ga i on je - toliko mi je drag taj brat - čovek u kome nema lukavstva; nema sebičnosti, samo pravo Hrišćanstvo. Ja to volim.

Sada, ćemo pročitati nekoliko mesta iz Pisma i onda dati neka objašnjenja o tome. Upravo ne znam u koliko sati ćemo završiti sa ovim dugim porukama. Pričao sam pre kraćega vremena da ja dugo govorim, i neko je rekao, „Dakle sada, ako bi ti upravo govorio nekoliko minuta, i delimično bi govorio na neki misteriozan način, mi nikada ne bismo bili u stanju da razumemo.“ Rekao je, „Samo nastavi da pričaš. i posle kratkog vremena to izlazi na videlo.“ Možda Gospod želi da mi to činimo na takav način.

Pognimo naše glave ponovo. Gospode, Tvoja Reč leži otvorena na propovedaonici, i mi uvidjamo da će jednog dana ona biti zatvorena poslednji put; onda će Reč postati telo. I preko svega toga mi smo zahvalni u ovome jutru za ovo vreme. Otvori nam Tvojim Duhom povezanosti iz Tvoje Reči koju ćemo da pročitamo. Neka nas Sveti Duh pouči danas stvarima o kojima moramo da znamo, i moežemo li mi onda u povratku pažljivo slušati svaku reč, dobro je izvagati; i onda neka oni koji slušaju trake, neka oni pažljivo slušaju i da bismo bili u stanju, da shvatimo šta bi Sveti Duh nama želeo da otkrije; jer uvidjamo, ako nas Ti pomažeš, onda to pomazanje nije uzaludno; ono je za svrhu toga radi za dobro Gospodnje. I neka naša srca i naše razum budu otvoreni, Gospode.

Pokloni nam slobodu da govorimo, i slobodu da slušamo, i pristupa ka veri da verujemo ono što smo čuli jer pošto dolazi iz Božije Reči, da bi nam se to moglo uračunati u Večni Život u velikom danu koji dolazi. Blagoslovi nas danas; osudi nas kada grešimo. Dopusti nam da saznamo greške koje smo počinili, i blagoslovi nas na način koji je ispravan, da bi smo mogli saznati kojim putem da idemo i kako da delujemo u ovom sadašnjem svetu, da bi smo u svoje živote mogli uneti poštovanje prema Isusu Hristosu, Koji je umro da bi nama dao život u velikoj budućnosti. Mi ovo molimo u Isususovo Ime. Amen.

Sada, želim ovoga jutra samo da pročitam nešto iz dva mesta Biblije, i jedno od njih se nalazi u Drugoj Knjizi Mojsijevoj, iskreno, oba mesta se nalaze u Drugoj Mojsijevoj. Jedno, 13 - ta glava, i 21 - vi 22 - gi stih, i drugo mesto je 14 - ta glava, 10 -

ti, 11 - ti, i 12 - ti stih. Sada, čitaću iz Druge Mojsijeve 13 : 21.

A Gospod idjaše pred njima danju u stupu od oblaka vodjeći ih putem, a noću u stupu od ognja svijetleći im, da bi putovali danju i noću.

I ne uklanjaše ispred naroda stupa od oblaka danju ni stupa od ognja noću.

Sada, iz Druge Mojsijeve od 14 - te i 10 - ti stih.

I kad se približi Faraon, podigoše sinovi Izraeljevi oči svoje, a to Misirci, idu za njima, i uplašiše se vrlo, i povikaše sinovi Izraeljevi ka Gospodu,

I rekoše Mojsiju: zar ne biješe grobova u Misiru, nego nas dovede da izginemo u pustinji? Šta učini, te nas izvede iz Misira.

Pročitacu još nekoliko stihova više.

A Mojsije reče narodu: ne bojte se, stanite pa gledajte, kako će vas Gospod izbaviti danas: jer Misirce koje ste vidjeli danas, nećete ih nigda više vidjeti do vijeka.

Gospod će se biti za vas, a vi ćete mučati.

A Gospod reče Mojsiju: što vičeš k meni? kaži sinovima Izraeljevijem neka idu.

A ti digni štap svoj i pruži ruku svoju na more, i rascijepi ga, pa neka idu sinovi Izraeljevi posred mora suhim.

I gle, ja ću učiniti da otvrdne srce Misircima, te ću poći za njima; i proslaviću se na Faraonu i na svoj vojsci njegovoj, na kolima njegovijem i na konjicima njegovijem. Misirci će poznati da sam ja Gospod, kad se proslavim na Faraonu na kolima njegovijem i na konjicima njegovijem

I podiže se andjeo Gospodnji, koji idjaše pred vojskom Izrailjskom, i otide im za ledja; i podiže se stup od oblaka ispred njih, i stade im za ledja.

I došav medju vojsku Misirsku i vojsku Izrailjsku biješe onijem oblak mračan a ovijm svijetljaše po noći, te ne pristupiše jedni drugima cijelu noć.

I pruži Mojsije ruku svoju na more a Gospod uzbi more i vijetrom istočnijem, koji jako duvaše cijelu noć i osuši more i voda se rastupi

I podjoše sinovi Izrailjevi posred mora suhim, i voda im stajaše kao zid s desne strane i s lijeve strane.

I Misirci tjerajući ih podjoše za njima posred mora, svi konji Faraonovi, kola i konjici njegovi.

A u stražu jutrenju pogleda Gospod na vojsku Misirsku iz stupa od ognja i oblaka, i smete vojsku Misirsku.

I pozbaca točkove kolima njihovijem, te ih jedva vucijahu. Tada rekoše Misirci: bježimo od Izrailja, jer se Gospod bije za njih s Misircima.

A Gospod reče Mojsiju: pruži ruku svoju na more, neka se vrati voda na Misirce, na kola njihova i na konjike njihove.

I Mojsije pruži ruku svoju na more, i dodje opet more na silu svoju pred zoru, a Misirci nagoše biježati prema moru; i Gospod baci Misirce usred mora.

I vrativši se voda potopi kola i konjike sa svom vojskom Faraonovom, što ih god bješe pošlo za njima u more, i ne osta od njih ni jedan.

I sinovi Izrailjevi idjahu posred mora suhim; i stajaše im voda kao zid s desne strane i s lijeve strane.

Reč Gospodnja je toliko velika, toliko dobra, upravo nema načina da neko prestane da je čita. Ona upravo postaje život onda kada je čitamo. Mislim da u ovom tekstu

ovoga jutra, i ako je to snimljeno na trake, želim da kažem ovo na početku: juče, dok sam bio u proučavanju, došao sam do ovog predmeta, i onda sam pomislio, „Ja upravo idem, ako je to volja Gospodnja, da govorim o ovome, zato što me savladava.” I nadam se da to sve nas savladava da možemo da razumemo, i daje nam povoda da pogledamo i da malo pregledamo u porednjenju tadašnjeg vremena sa ovim sadašnjim.

Ja želim ove tri reči kao temu da uzmem, i to je: *Što vičeš? Govori!* Bog je rekao Mojsiju, ovde u 15 - tom stihu, „Što vičeš, k meni? Kaži sinovima Izrailjevijem neka idu.” *Što vičeš? Govori!*

Sada, mi imamo jednu sveobuhvatnu temu, i ja ću požuriti koliko god mogu brže onako kako me Sveti Duh vodi. Želim da razmislim o ovom tekstu gde Mojsije uzvikuje Bogu u vremenu nevolje, i gde Bog odgovara Mojsiju ukorevajući ga, upravo kada su teškoće tu bile. Izgleda samo prirodno, da osoba uzvikuje, kakvo jedno pravo upućivanje Božije kada se On k njemu obraća i njega zato prekorava šta je on bio izgovorio da je on k Njemu povikao. Izgleda kao da je to veoma teška stvar.

Mnogo puta kada gledamo u Sveto Pismo našim vlastitim načinom gledanja, to izgleda veoma teško, ali ako to malo prostudiramo, nalazimo da na neizmernom načinu Bog zna šta On čini. I on zna kako da uradi te stvari i kako da postupa sa čovekom. On zna šta je u čoveku. On njega poznaje. Mi ne poznajemo čoveka. Mi ga poznajemo samo sa intelektualne strane. On zna šta je zaista u čoveku.

Mojsije je bio rođen u ovom svetu kao darovit dečak. On je rođen da bude prorok, osloboditelj. On je rođen sa opremom koja je rođena u njemu, kao što se svaki čovek koji dolazi u svet, radja sa opremom. Kao što ja čvrsto verujem u pred znanje Božije, predodređenje - ne da Bog želi da bilo ko pogine, već da svi dodju do pokajanja - ali budući da je On Bog, On je trebao da zna, i zaista zna, kraj od samog početka. Vidite? Da On to ne zna, onda ne bi bio beskrajn; i ako On nije beskonačan, On onda nije Bog. Tako On ne želi, sigurno, da bilo ko pogine; već zna ko će poginuti, i zna ko neće poginuti.

To je razlog. Sama svrha što je Isus došao na zemlju je da spase one koje Bog (Njegovim predznanjem) kroz Njegovo predjašnje znanje da su oni želeli da budu spašeni, zato što je ceo svet osuđen. I ja ne vidim kako bi smo mi mogli to poučavati na neki drugi način nego kao predznanje Božije, budući da Biblija jasno kaže da On poznaje kraj od početka i može nam to reći. Zato, kada osoba pokuša da bude nešto što nije, tada ta osoba samo imitira, i pre ili kasnije će to biti otkriveno. Vaši gresi će vas preteći. Vi ih ne možete sakrivati. Postoji samo jedan prekrivač za greh, to je Krv Isusa Hristosa.

I to ne može biti primenjeno osim ako vas Bog nije pozvao pre postanka sveta. Zato je Krv bila prolivena - ne da bi se po njoj gazilo, i da bi se na račun te krvi zbijala šala, i da bi prezrena bila, i da bi se o njoj zlo govorilo i tako dalje; to je za direktnu svrhu, ne zato da bi se sa njom poigralo, ne da bi se sa njom imitalo govoreći da su gresi pokriveni kada nisu. I ni jedan čovek ne može imati svoje grehe prekrivene osim ako njegovo ime nije stavljeno u Jagnjetovu Knjigu Života pre postanka sveta. Sam Isus je rekao: „*Niko ne može doći k meni, ako ga ne dovuče otac koji me posla.*” „*njega ne povuče, Sve što meni daje otac k meni će doći,*”

dovede, i svi koje mi je Otac dao (prošlo vreme) će doći k Meni. Tako vi ne možete reći da reči lažu. One su nama kao Istina i kao korekcija ostavljene.

I Mojsije je bio sa jednim darom vere rođen. Mojsije je imao veliku veru. Mi vidimo, kako posle nekoliko vremena je iz njega izašla. I on je bio rođen u jednoj osobitoj velikoj porodici, budući da znamo da njegov otac i majka dolaze iz loze Levija, i predhodni deo priče u Drugoj Mojsijevoj, toliko divno iznosi život ovog velikog karaktera. I on je bio jedan od najvećih karaktera u Bibliji, jer je striktno bio slika Gospoda Isusa Hristosa.

On je rođen na jedan veoma čudan način, kao Gospod Isus; on je rođen u vreme proganjanja, kao Gospod Isus; on je rođen da bude osloboditelj, kao Gospod Isus; njega su njegovi roditelji sakrili od neprijatelja, kao što je bilo sa Gospodom Isusom; i on je došao u vreme svoje službe kao Gospod Isus. On je bio davalac zakona kao Gospod Isus; i on je bio jedan prorok kao Gospod Isus.

I mi utvrđujemo da je on umro na steni, i on je morao da bude vaskrsnut, zato što je 800 godina kasnije, on se našao na Gori Preobražavanja, i govorio sa Gospodom Isusom. Vidite? Andjeli su njega uzeli. Niko ne zna, gde je on bio sahranjen; čak djavo to nije znao. Iskreno rečeno, ja ne verujem da je on ikada bio sahranjen. Ja verujem da ga je Bog uzeo, i on je umro na steni koju je sledio u svim danima njegovog života. I on je bio savršena slika Hristosa. On je bio jedan kralj nad narodom; on je bio zakonodavac; on je bio podupirač narodu; on je bio sve, u slici što je bio Hristos.

I onda, mi vidimo da je on bio rođen sa ovim velikim darom i kvalitetom koji je bio u njemu. Onda bilo je potrebno samo da nešto bljesne preko toga da bi oživelo to što je u njemu. Vidite, Seme Božije je zaista već položeno u nama od samog postanka sveta. Čim Svetlo pogadja ovo seme, to ga dovodi u Život, ali Svetlo prvo treba da padne na seme.

Mnogo puta sam poučavao o ženi kod izvora, o njoj koja se nalazila u takvom stanju. I ako je ona bila osoba lošeg glasa, i ako je njen život bio nedostojan, ona je bila u tom stanju zato što nju tradicije nikada nisu dotakle. Ali, kada je to Svetlo nju prvi puta pogodilo, ona je brzo prepoznala to Svetlo, zato što je u njoj nalazilo nešto što je odgovorilo na to Svetlo.

Kada dubina doziva dubinu, mora postojati negde dubina da odgovori na taj poziv. I Mojsije je ovde bio rođen kao prorok, ali on je bio odgajan u intelektualnoj školi na Faraonovom dvoru. Faraon Seti je bio čovek koji je još uvek imao čast i verovao da je Josip bio prorok Gospodnji. Ali posle Setija je došao Ramzes, i Ramzes nije mario za Josipa. I tako, zato, tada je počela nevolja, kada je tamo došao Faraon koji nije poznavao Josipa.

Ali ovi veliki kvaliteti - pričajmo o njima samo malo pre nego što dodjemo do glavnog dela teksta. Ja imam jedan čudan način izlaganja teksta i onda gradnje na tom tekstu; i Gospod nam pomaže ovoga jutra dok gradimo na tom tekstu.

Mojsije, budući rođen sa ovim velikim darom vere, on je onda bio pomazan i dobio je naredbu kod gorućeg grma da oslobodi Božiji narod. Sada, pogledajte kako je velike kvalitete imao ovaj čovek! On je bio rođen za određenu svrhu. Bog je u tome imao Svoju svrhu. Bog ima svrhu u tome što ste vi sada ovde. Vidite? Ako vi samo

možete doći do tog mesta, koliko bi ste vi uštedeli nevolja Bogu i sebi, takodje?

Mojsije je bio rođen i kasnije je doveden do mesta gde je bio pomazan. I zapazite seme intelektualne koncepcije koje leži tamo, sa svom verom sa kojom je on bio rođen da oslobodi ovaj narod; i ipak to seme uopšte nije oživelo dok Svetlo sa gorućeg grma nije bljesnulo na njega, dok on nije video, ne nešto o čemu je on čitao, već nešto što je video svojim očima, nešto što mu je govorilo. I on je Tome što mu je govorilo odgovorio. O, kako je to dovelo stvari u Život!

Mislim da svaki čovek ili žena, dečak ili devojčica - i mislim u intelektualnoj koncepciji kakvu imaju po pitanju Božije Reči i tako dalje - nikada ne mogu imati puni temeljni stav dok on ili ona ne sretne to Svetlo koje donosi Božiju Reč u realnost.

Mislim da ni jedna crkva u svojoj praksi, nije važno koliko je intelektualna i koliko je fundamentalna, ne može napredovati dok tom narodu ne budu obznanjene nadprirodne stvari, i oni to vide - nešto čemu mogu pričati i što će im odgovoriti, kroz šta će napisana Reč biti potvrđena. Mislite o tome, kada je Mojsije sreo ovaj gorući grm, čime je tačno bila potvrđena Božija Reč. To je bila Božija Reč. Mojsije nije trebao da brine, „Zbog čega se čuo ovaj Glas? Šta je ovo Biće ovde?“ Zato što je Bog već zapisao u Bibliji u prvoj Mojsijevoj „... znaj za cijelo da će sjeme tvoje biti došljaci u zemlji tuđoj, pa će joj služiti, i ona će ih mučiti 400 godina, biće vraćeni u ovu zemlju ponovo, jer grešnost Amorita još nije ispunjena.”

Sada stotine i stotine godina pre nego što je Bog rekao da će Izrael boraviti u stranoj zemlji i biti tlačen u toj zemlji i da će tamo ostati četiri stotine godina, ali Bog, sa moćnom rukom, će ih izvesti iz te zemlje. Tako, vidite, sa ovim gorućim grmom Mojsije je znao ovo na jedan intelektualan način, i seme koje je bilo rođeno u njemu je ležalo u njegovom srcu. I on je pokušao da ih kroz svoje intelektualno iskustvo sa Božijom Rečju oslobodi, zato što je znao da je rođen za tu svrhu. On je znao da Biblija kaže da su oni već bili tamo četiri stotine godina.

Upravo kao što mi to znamo sada, kao što me je čovek pitao pre nekoliko trenutaka o dolasku i Uznesenju. Mi znamo da smo mi kraj krajnjeg vremena dostigli. Vreme uznesenja predstoji. I čekamo na „veru uznesenja” koja može povući skupa sve crkve i dati im nadprirodnu snagu koja može izmeniti ova tela u kojima sada živimo. Mi vidimo Boga koji može podići mrtvog sa poda, i napolju u dvorištu, i vratiti ga ponovo u život i predstaviti ga pred nama. Kada vidimo Boga koji može odstraniti rak koji je čoveka izjeo i od njega napravio senku, i ponovo ga podići i dati mu snagu i zdravlje, to treba ljudima da daje „veru uznesenja.” Tako kada to Svetlo zasija sa neba, i kada trube zatrube, Telo Hristovo će brzo biti okupljeno i u momentu izmenjeno i uzeto na nebesa.

Da, potrebno je da se nešto tako dogodi, i naše škole teologije nikada ne mogu to proizvesti, čak i ako su u intelektualnom smislu u redu. Ali vi treba da se susretnete sa tim Svetlom! Vi treba da tako nešto pronadjete.

I ovde je Mojsije bazirao svoj veliki poziv na Božijoj Reči (i to je bilo veliko), dok jednog dana nije sreo ovo Svetlo, i sama Božija Reč mu je odgovorila. Onda je on dobio svoje pomazanje. To je pomazalo ono što je on imao u sebi, u svojoj unutrašnjosti nosio, intelekt koji je to verovao, veru koja je bila bazirana na njegovoj veri u Boga, koja ga je odvojila od utrobe njegove majke. I sada kada je bio pogodjen u

prisustvu ovog Svetla, To je pomazalo ono što je on verovao. Vidite?

Kakvo pomazanje! I njemu je bilo naredjeno. Sada, mi znamo da je on čuo svoju majku na jedan intelektualni način. On je znao šta će se dogoditi, i znao je da je on u određenom vremenu živeo. Ali ovde je on ustanovio da je pogrešio, tako njegova vera je mogla malo opasti. Ali onda kada je došao do grma, Bog je rekao, „*Ja sam čuo viku naroda mojega i Ja se opominjem svoga obećanja ka njihovim k ocima Avraamu, Izaku i Jakovu . Ja sam sišao.*”

Ja - tamo lična zamenica. „Sidjoh da ih oslobodim.” I sada, mogu li upravo dodati ovo (Bože oprosti mi ako to zvuči svetogrdno). Ja ne radim na zemlji samo kroz čoveka. Ja sam Čokot; a vi loze; i Sebe objavljujem jedino kada mogu pronaći čoveka. Ja sam tebe izabrao, i ja tebe šaljem njih da izvedeš.” Obratite pažnju: „Ja ću biti s ustima tvojim, uzmi ovaj štap.”

I Mojsije je rekao, „Mogu li videti dokaz da ćeš me poslati i da si me pomazao, i da ćeš uraditi te stvari?”

A Gospod mu reče: „Šta ti je to u ruci?”

Mojsije je odgovorio: „Jedan štap.”

A Bog mu reče: „Baci ga na zemlju!” A on posta zmijac. I Mojsije pobeže.”

On je rekao, „Podigni ga.” ponovo se zmijac pretvorio u štap. On je rekao, „*Turi svoju ruku u njedra svoja. A kad je izvadi iz njedara, a to ruka mu gubava; i opet turi ruku svoju u njedra svoja, a kad je izvadi iz njedara a to opet postala kao i ostalo tijelo njegovo.*” On je mogao da kaže da je slavu Božiju bio video.

Mojsije više nije imao pitanja. Jeste li ikada primetili, on nikada više nije otišao u pustinju? On je znao da je bio pomazan. On je znao sve ono što mu je bilo u srcu, te velike i lepe kvalitete. I oni su bili pomazani. Sada on je spreman. On je spreman da ide; tako on ide dole u pravcu Misira. Bog je kazao. „Biću sa tobom, tako to je sredilo tu stvar. Ja ću biti sa tobom” to je bilo sve ono što je Mojsije trebao da zna za ovaj veliki poziv u svom srcu. I sada Bog je rekao, „Ja ću biti sa tobom.”

Sada, Bog je takodje potvrdio Mojsijevu tvrdnju. Mojsije je tvrdio „Sreo sam Gospoda.” A Gospod reče: „*Tako ćeš kazati sinovima Izrailjevim: koji jest, on me posla k vama.*” **Vidite?**

Sada oni su rekli: „Ovde je čovek, drugi Jevrejin, verovatno jedan od tih fanatika koji su sve vreme išli sa svim vrstama mapa da nas izvedu iz ropstva.” I vi znate kakvi su ljudi kada su robovi ili kada se nalaze zbog nečega u ropstvu. Dolazi uvek neko sa svojim načinom senzacije, da nešto učini. Tako Bog je Mojsiju obećao, „Ja ću biti sa **TOBOM**; Ja ću biti u **TEBI**. Moje Reči će biti **TVOJE** reči. Ti govori Moje reči, i samo reci ono što ja kažem.”

I sada kada je Mojsije otišao dole i dao im ovaj poziv i stao pred Faraona i rekao mu da je Gospod Bog Jevreja zapovedio: „Izvedi decu napolje,” Faraon im nije dopustio da idu. Tako on je pred starešinama i Faraonom prikazao znak, znake koje je Bog činio.

On je rekao, „Sada sutra od prilike u ovo vreme će sunce zaći. Nad celim Misirom će se spustiti tama.” I to se dogodilo, tačno onako kako je rekao. I onda je rekao, „Dolaze muve nad zemljom,” i pružio je svoj štap i pozvao muve, i muve su došle. I on je prorokovao, i sve što je prorokovao se ostavilo tačno onako kako je rekao. To

je bio Bog. Vidite?

Bog ga je pozvao posle samog njegovog rođenja, stavio u njega kvalitete velike vere, i onda je došao dole sa Njegovim prisustvom i pomazao to nešto što je bilo veliko u njemu i poslao ga je dole sa Svojom Rečju. I on je bio na ispravan način potvrđen u svojim tvrdnjama. Nije važno koliko se varalica pojavilo, koliko se tih drugih stvari dogodilo; Bog je govorio, i Mojsije je bio ovlašćen. Ono što je Mojsije rekao, Bog je to *ISPUNIO!* Ne želim da ikada zaboravite tu reč. Ono što je Mojsije rekao, Bog je to ispunio, zato što je u Mojsiju bila Božija Reč. „Ja ću biti sa tvojim ustima. Ja ću govoriti ispravne stvari.”

Sada, ono što Bog kaže, On govori to kroz Mojsija, i to potvrđuje i opravdava njegove tvrdnje.

Takodje, njemu je njegova majka rekla o tome kako se on rodio na jedan misteriozan način, i kako je na dohvata ruke vreme kada će se desiti oslobodjenje. Amram i Jochebed, potomstvo Levija, su počeli da se mole Bogu da pošalje osloboditelja. Kada vidite da se vreme obećanja približava, to navodi ljude da se mole i da gladuju za Bogom. I nema sumnje da mu je Jochebed mnogo puta rekao (njegovoj majci ona je takodje bila njegov pazitelj, vi poznajete istoriju) kako se ona molila. I, Mojsije, kada si se rodio, sine, bio si dobro dete. Bio si drugačiji. Nešto se dogodilo prilikom tvog rođenja.”

Pre ne mnogo vremena ja sam deci u jednoj drami izložila, rekla sam da dok je Amram bio u sobi moleći se, video je kako Anđeo izvlači svoj mač i pruža ga ka severu i kaže, „Imaćeš dete, i on će izvesti decu na sever u Obećanu Zemlju.” Ja sam maloj deci tako izložila, da bi oni mogli da razumeju. Njihov pojam shvaćanja još nije tako razvijen kao što je kod vas odrasli. Vi shvaćate te stvari kako vam Sveti Duh otkriva.

Sada, i ako mu je njegova majka rekla ove stvari i on je ovo znao, ipak je njemu bio potreban drugi doticaj. Učenje je bilo lepo, ali njemu je bio potreban lični odnos.

To je ono što je svetu danas potrebno. To je ono što je crkvi danas potrebno. To što je potrebno svim sinovima i kćerima Božijima. U cilju da bi bilo to, vama je potreban lični odnos. Vidite? Vi znate da je Božija Reč istinita; vi znate da je ona ispravna. Ali onda kada kontakt dolazi i vi vidite da je stvar uradjena, onda ćete znati da ste na pravom putu. Vidite? I gledajte, to će uvek biti Biblijski. To će stajati pravo sa Biblijom, zato što je ovo uvek stajalo u skladu sa Biblijom.

Amram - ova molitva je upravo bila u liniji sa Biblijom. Njihove molitve su bile sa obećanom Božijom Rečju. Bog je obećao da će u to vreme uraditi to. I bilo je jedno osobito dete rođeno.

Obratite pažnju! O, kako ja ovo volim, vidite! To je bio čas kada je Faraon naredio da se ubiju sva deca (vidite?) I prepuštao ih je maču. „tim stražarevim mačem.” Ova mala deca bila su probodena i bačena krokodilima. Krokodili su se možda uhranili od telesa Jevrejske dece.

Ali Biblija kaže da se roditelji nisu bojali Faraonove naredbe da se deca pobiju. Oni se nisu uplašili, zato što su od samog početka videli nešto u ovoj bebi. Oni su to videli, da je ovo bio odgovor molitveni. I sada je Mojsije imao sve ovo kao osnovu: tako Mojsije je znao da je poslat za samu svrhu oslobodjenja dece Izraela. Vidite,

celokupna osnova se upravo diže gore, kada shvatite nešto i možete doneti Bibliju i reći, „Ovo će se dogoditi!” Ovo će biti u to vreme; ovde se to upravo događa. Ovo će se dogoditi u određeno vreme,” tamo se to događa. Onda se to sve skupa akumulira i iscrtava sliku za nas.

O, kako ovaj šator ovoga jutra, kako mi ljudi ovoga vremena, brate Nevil - dok gledamo kako nam kosa počinje da sedi i kako nam se ramena poginju, kada gledamo kako se svet ljulja i drma - kako mi možemo pogledati okolo i videti kako nam se približava obećanje! Mnogo puta razmišljam, ako bi neko upravo mogao da iznenada skoči u to i kada bi to razumeo, da dodje u to iznenada, to bi vas skoro poslalo u Večnost, upravo niko nije mogao da shvati tu stvar koja ima prirodu uznesenja. Upravo, o, prodjimo kroz stvari koje smo videli, i znajmo, i razumimo ih, i svi verovatno podižu svoje ruke i kažu, „Hajdemo, Gospode Isuse.” Vidite? O, kako je blizu taj čas!

Mojsije, znajući da je rođen za tu svrhu, pogledao je kroz prozor i posmatrao te Jevreje dok su teško radili. On je pogledao ovde nazad u Bibliju, i tu je pisalo, „i oni će četiri stotine godina kao stranci da žive(vidite?), ali ja ću ih izvesti napolje moćnom rukom.” Onda, kada se vratio nazad posle naredbe, pomazan, znao je zašto je rođen, i sa verom je video te ljude i znao je da su oni deca Božija, zato što Božija Reč to kaže. Oni nisu bili od ovoga sveta, nisu bili kao ostali. Oni su bili drugačiji. I oni su bili osobenjaci i fanatici u očima visokog glamuroznog sveta u Misiru, i on je trebao da bude Faraonov sin, koji je trebao da preuzme kraljevstvo kao sledeći Faraon.

Ali dole u njemu je bilo nečega, prava vera koja nije gledala na te stvari, na glamur (raskoš) koji je on trebao da nasledi. On je gledao na Božije obećanje, i kako je znao da se vreme približava. I o čemo mora da je taj čovek razmišljao! Želim da to pričavam sa njime jednog dana kada ga sretnem na drugoj strani.

Vi kažete, „To je ludo, brate!”

Ne, nije. Ja ću ga sresti po Božijoj milosti. Da, gospodine! Pričaću sa njime jednog dana, sa samim Mojsijem. I kako bih ja voleo da ga samo upitam kako, kada je prepoznao svoje pripreme, susreo se sa đavolovom frustracijom govoreći, „O, ljudi ti neće verovati. O, nema ničega u tome.” Ali kada je to seme tamo došlo u Život, nešto ga je pogodilo, i on je znao da će se nešto dogoditi. On je to znao! Pogledao je u svoj budilnik i video koliko je sati. I on je to znao! Kako mora da je razmišljao dok je gledao!

Sada, kada je on sve ovo skupio zajedno, svu ovu veliku stvar koju je video, Biblijsko vreme, molitvu svoje majke i svog oca, i onda je on bio rođen na jedan neobičan način, čudno dete, i sve vreme je bilo nešto duboko u njemu, on se svalči i pokušava da razmišlja da će uzeti svoj vojni trening stečen u školi i uz pomoć toga oslobiditi decu. I to je izneverilo! Onda on ide gore u pustinju i ženi se sa divnom devojkom Etiopljankom, i dobili su malog dečaka po imenu Gershom.

Onda jednog dana dok su čuvali stado, iznenada je video gore na vrhu planine grm koji gori. I otišao je tamo gore. I to nije bilo ništa intelektualno, nije bila imaginacija, nije bila prevara, ili jedna optička iluzija, već tamo u tome je bio Bog Abrahamov u Svetlu, Vatreni Stub nazad u grmu; i ta vatra je bila kao valovi koji izlaze napolje,

ali to nije nanelo štetu grmu. I Biblijski Glas, Glas Božiji, je govorio kroz taj grm i rekao, „Ja sam te izabrao. Ti si taj čovek. Podigao sam te za tu svrhu. Dokazujem ti ovde znacima da ideš dole da oslobodiš decu, zato što Moja Reč treba da se ispuni.”

O, Njegova Reč za ovaj dan treba da bude ispunjena! Mi živimo u času. Nije važno šta bilo ko kaže, Božija Reč treba da bude ispunjena. Nebo i zemlja će proći, ali Njegova reč neće proći.

Sada, kada je Mojsije sve ovo dobio zajedno i video da je to došlo iz svih pravaca, to je pomazalo njegovu veru. Amen! O moj! Kakva misao. Ovo, samo, vidjeno u Bibliji, pokazujući tačno ono što je bilo, i govor Boga, i dokaz toga tamo, pomazan verom koju je imao u sebi **DA IDE DA RADI**. Šta bi to trebalo nama da uradi!

Nama je potrebno pokajanje. Nama je potrebno probudjenje. Ja govorim po *sebi*. Meni je potrebno da budem prodrman. Potrebno mi je nešto. Rekao sam da sam ovoga jutra govorio sebi, ili o sebi. Potrebno mi je budjenje. I kada razmišljam o tom velikom dokazu, sve je toliko savršeno ležalo tamo napolju! I to je pomazalo Mojsijevu veru, i ako on još ništa nije video.

Ovde je on pobegao iz Misira on je u stvari mogao započeti pobunu ili nešto slično. On je mogao ustati i započeti revoluciju u Misiru i mogao je povesti armiju u rat, imao je mnogo hiljada njih na svojoj strani. Ali umesto toga on se plašio da to uradi čak sa armijom koja je bila sa njime. Ali sada on se vraća četrdeset godina kasnije, star osamdeset godina imajući samo štap u svojoj ruci. Zašto? Ono što je gorelo dole u njegovom srcu je postala stvarnost! On je tada bio pomazan, i znao je da je imao **TAKO KAŽE GOSPOD**. Sada nije bilo ničega što ga je moglo zaustaviti. Njemu nije bila potrebna armija. Bog je bio sa njime; to je sve što mu je bilo potrebno, Boga sa sobom.

O, kada vi znate da vas je Bog poslao da uradite određenu stvar, i vidite da se to tamo pokreće, upravo nema bilo čega što može zauzeti mesto toga, to je sve.

Sećam se vremena kada mi je Gospod rekao o izvesnim stvarima koja su trebale da se dogode, i onda sam se pokrenuo i video to kako leži baš tamo. O, kakvo osećanje! Situacija je već pod kontrolom, to je sve (Vidite?), zato što je Bog tako rekao.

Mnogi od vas se sećate dečaka koji je bio podignut iz mrtvih u Finskoj, pošto ga je auto ubio. I ja sam stao tamo pored puta i počeo da se udaljavam od tog deteta i okrenuo sam se i pogledao nazad. I nešto je stavilo svoju ruku na moje rame, i pomislio sam da je to brat Mur, ali niko nije bio oko mene.

I pogledao sam nazad, i onda sam pogledao gore na planinu. Rekao sam, „Dakle, video sam negde taj breg, ali mi nismo došli gore ovim putem. Došli smo drugim putem. Gde je taj breg?” I pogledao sam i video dole ta kola slupana, video sam tog malog dečaka kako leži tamo sa kratko podišanim kosom, oči su mu bile okrenute unazad kao što je bilo kod brata Veja prošlog dana kada je umro, i mala stopala su provirila iz čarapa tamo gde su njegovi udovi bili polomljeni, i krv mu je tekla iz očiju, i nosa, i iz ušiju. I video sam njegove male, kratke pantalonice pričvršćene dugmadima ovde sa strane kod njegovog malog boka, i njegove male čarapice podignute gore kao duge čarape koje smo nosili pre mnogo godina. I pogledao sam okolo, i to je bilo tačno tamo - tačno na onakav način na koji mi je Sveti Duh pre dve godine rekao da će biti kada ste svi širom nacije zapisali na koricama vaših Biblija da

će se to dogoditi.

O, onda je situacija na dohvat ruke! Nije važno koliko je on mrtav, nije važno šta bilo ko kaže, to je svršeno. On treba da se vrati nazad.

Rekao sam, „Ako ovo dete ne ustane iz mrtvih, onda sam ja lažni prorok, ja sam lažna reprezentacija Boga; jer u zavičaju pre dve godine, On mi je rekao da će se to dogoditi.” I tamo (tamo su stajali propovednici i drugi), to je zapisano na praznim listovima naših Biblija, i to se tačno tako i desilo. Čitajte to na mestu gde ste zapisali u vašim Biblijama da će se to dogoditi u zemlji gde se planinske stene preklapaju, i tako dalje. On će biti ubijen i nalaziće se s desne strane puta. Rekao sam, „Tamo je to; ništa ne može zaustaviti tu stvar.” Situacija je već pod kontrolom.

Vera koja je bila u mom srcu je bila pomazana. O, kada bih samo to mogao objasniti! Vera u Boga koju sam posedovao, koja mi je rekla da On nikada neće izneveriti, rekla mi je, „Situacija je sada pod kontrolom. Tačno je to, šta sam Ja tebi pre dve godine pokazao, i ovde je to tačno onako kako je rečeno da će biti. Jedina stvar koju treba da uradite je da **GOVORITE BOŽIJU REČ!**” Dečak je ustao iz mrtvih. Vidite?

Razmišljao sam, i gledajući ovde nazad gde sedi brat Sotman, brat Banks Wood, i ostali, koji su prošlog dana bili gore na Aljasci Auto putu - kako sam stajao ovde u crkvi i rekao vam sve o životinjama koje su imale nešto što je ličilo na jelenske rogove, četrdeset dva inča, i silver tip grizli medveda (nikada ranije nisam bio tamo), i kako sam ja trebao da dobijem ovo, i kako bi to bilo, i koliko njih bi bilo sa mnom, i kako bi oni bili obučeni. Vi to znate, svaki od vas. Ovo je bilo nedeljama i nedeljama pre nego što se to dogodilo.

I tamo, kada sam se pokrenuo tamo unutra, ne znajući to, tamo je ležala ta životinja. I ja sam otišao, i to je nešto nemoguće (neki lovac koji bude slušao ovu traku će to razumeti) za vas da hodate pravo na životinju gledajući je u lice. Skočio sam i potrčao. Ali medved to nije uradio.

Tamo on visi u mojoj sobici. Tamo leži silver tip grizli tačno onako kako sam vam rekao (i ravnalo leži tamo, merna traka, da pokaže njegovu pravu veličinu - i rog će odskočiti najmanje dva inča ili više kada se suši ako je bio zelen dok je bio na životinji; ali ovo se nikada ne smanjuje, ono je još uvek tačno na nosu četrdeset i dva inča). Vidite? Tamo leži silver tip, dugačak je sedam stopa, baš tačno toliko, i sve je upravo tačno onako kao je bilo rečeno; to leži tamo sada.

Ali kada mi je ovaj čovek to rekao, „Sada pogledaj, brate Branhame, mi imamo ovu životinju o kojoj si pričao, ali ti si mi rekao da si dobio silver tip grizlija pre nego što si došao do podnožja brda, tamo nazad preko gde se nalaze ti dečaci, onaj jedan sa zelenim košuljom.” Rekao sam, „To je **TAKO KAŽE GOSPOD.** Bog je tako rekao.”

On je mislio brate Branhame, „Ja mogu sve daleko u miljama da vidim, otkuda bi trebao da dodje?”

Rekao sam, „To nisu moje stvari. Bog je tako rekao, i On je Jehova Jireh. On može medveda doneti tamo. On je mogao staviti jednog tamo.” I On je to uradio, i tamo je on.

To je situacija koja je bila pod kontrolom. I kada je Mojsije video da je odgajan zbog ove svrhe, i da se licem u lice susreo sa ovim velikim Bogom koji je uputio poziv, i koji ga je pomazao, i identifikovao ga, i rekao, „Ovo je tvoj poziv, Mojsije;

Ja te šaljem; idem da ti pokažem Svoju slavu, i ovde sam u grmu, koji gori; idi tamo dole, i ja ću biti sa tobom.” Njemu čak nije bio potreban ni štap. On je imao Božiju Reč, potvrđenu Reč. Tamo je on otišao.

To je pomazalo veru koja je bila u njemu. I to pomazuje nas, kada vidimo da živimo u poslednjim danima, da bi smo ustanovili da se svi ovi znaci koje vidimo događaju. O njima se govori u Bibliji i dogodiće se u poslednjim danima; govori se celim putem od neba što se tiče političkih sila, i prirode ljudi, i o denominacionalizmu sveta i među ženama, i kako će one delovati u poslednjim danima, i kako će nacije delovati, i kako će delovati Bog. I mi to vidimo kako to leži baš ovde oko nas.

O, to pomazuje našu veru! To nas pokreće napolje u velike cikluse, vidite? To nas odvaja od stvari sveta, vidite? Nije važno koliko smo mi mali, kolika smo mi manjina, koliko nam se smeju, prave šalu na naš račun, to nije uopšte važno. To je sve. mi to vidimo. Ima nečega u nama. Mi smo predodređeni da vidimo ovaj čas, i ništa nas neće zaustaviti da to vidimo. Amen! Sigurno, Bog je to govorio. To se već dogodilo. Mi to vidimo. O, kako mi zahvaljujemo Bogu za ovo! O, onda kada vidimo da se ove stvari ovde događaju onda to iznosi vašu veru!

Sada, ovde mi ponovo čitamo „*da je Mojsije držao sramotu Hristovu za veće bogatstvo od svega blaga Misirskoga.*” On je držao sramotu Hristovu. Samo misli o tome. *Sramotu Hristovu.*

Jer je jedna sramota Hristosu služiti, ako ste vi veoma popularni u svetu, onda vi ne služite Hristosu. Ne. Vi to ne možete činiti, zato što je jedna sramota sa tim povezana, postoji sramota koja ide sa time. Svet uvek ima sramotu.

Pre više hiljada godina, sramota je sa tim bila povezana. I Mojsije, koji je trebao da bude faraon (on je trebao da bude sledeći faraon, on je bio Fraonov sin), trebao je da bude sledeći faraon sa poštovanjem, na koga bi narod ukazivao povoljnost; i ipak je on smatrao (*procenio* znači *smatrao*) - i On je držao sramotu Hristovu za veće bogatstvo prema uporedjenju čitavoga Misira koji je bio u stanju da mu poda. Misir je ležao u njegovoj ruci. Ali ipak je on znao da uzeti Hristov put znači sramotu; međjutim on je bio toliko srećan da sazna da je tu bilo nešto unutar njega, što ga je navelo da Hristovu sramotu smatra većom od sve Misirske raskoši koju je on nasledio. On je unutar sebe imao jedno nasledje koje je bilo daleko veće od onoga što mu je dalo spoljnje nasledje.

O, kada bi smo mi danas mogli biti takvi, i dopustiti Svetom Duhu da pomaže ono što imamo unutar sebe, tu veru u pobožan život, posvećeni Hristu.

Sada, sa takvom verom koju je on imao, on je zapazio i smatrao je sramotu čašćem.

Danas neko kaže, „Ah, jesi li ti jedan od tih ljudi, ovih . . .?” Vi se malo zbog toga stidite. Ali on je to držao za veće bogatstvo od svega sveta, zato što je bilo nešto u njemu što je moglo reći, „Da, ja to cenim. Ovo se visoko ceni. Srećan sam da sam jedan od njih.” Vidite? „Srećan sam da se brojim Jevrejem a ne da se brojim jednim Misircem.”

Hrišćani bi danas trebali reći istu stvar: „Srećan sam da sebe smatram Hrišćaninom, koji se uzdržava od stvari ovoga sveta i poredka koji vlada ovim svetom,” ne samo budući crkveni član, već kao nanovo rođeni Hrišćanin koji živi u skladu sa Biblijom. I ako sam nazvan (čak od strane crkvenih članova) „fanatikom,” ipak smatram da je

to veća stvar nego da sam najpopularnija ličnost u gradu ili u naciji. Radije bih bio to nego Predsednik Sjedinjenih Država ili kralj nad celom zemljom. Ja to toliko visoko cenim, zato što me je Bog u Svojoj milosti pre postanka sveta video i postavio malo seme u mene, u cilju da moja vera leti iznad tih svetskih stvari. I sada me je On pozvao, i poštujem svoj stav - kao što je Pavle rekao da je poštovao svoju službu - sa uvažavanjem i čašću. O, da ga je Bog pozvao i odvratio od toga da bude veliki učitelj kao Gamaliele! Ali Pavle je bio pozvan da bude Hristova žrtva.

Sada, ista stvar. Pazite, sa takvom verom on se nikada nije oslonio ka vidljivome, na ono što je mogao videti. Nije ništa video osim jedne grupe ljudi koji su glinu obradjivali, robovi zatvoreni, koji su bili ubijani svaki dan, bičevani, ismejavani. Njihova religiozna verovanja su bila fanatična za druge. I tamo je bio Faraon sedeći na tronu koji nije znao, niti je i malo mario za njihovu religiju. On o tome ništa nije znao. On je bio neznabožac.

Kakva slika današnjice! I tamo je to, drugačija religija! I šta da je ovaj Mojsije, još uvek u samom sedištu sa Predsednikom ili velikim čovekom, Faraonom, trebao da zauzme njegovo mesto prilikom njegove smrti (jer je on bio stari čovek)! I ipak je Mojsije razmišljao o tom pozivu. On je pogledao tamo napolje, i to je bilo sa istog prozora sa kojeg je gledao Faraon, zato što je on bio u njegovom domu. I Faraon je pogledao napolje i video te ljude koji su podizali svoje ruke, i kako su uzimali bič i tukli ih do smrti zato što su se ovi molili. Oni bi ih proboli mačem čak zato što su izneverili u tome da se pokore u bilo koje vreme, i oni bi ih naterali da rade dok njihova mala stara tela ne bi propala, i oni im ne bi dali dovoljno da jedu. Dakle oni nisu bili ništa drugo osim grupe fanatičara, jedva da su imali u sebi ljudskosti; i ipak je Mojsije, ta vera u njemu, pogledao na njih i rekao, „Oni su Božiji blagoslovljen narod.” Amen! Ja to volim.

Sa takvom verom, njegove oči nisu bile usmerene na raskoš Misira; one su bile usmerene na Božije obećanje. Njegovo orlovsko oko vere je videlo iznad Misirske raskoši. Sećate se, on sada postaje orao; on je prorok, i njegovo orlovsko oko se uzdiže iznad tih stvari. O, kako ja to volim!

Kako bi trebalo danas da bude! Danas, Hrišćani se oslanjaju na svoja čula u vezi onoga što mogu videti ili što mogu razumeti, umesto da se oslanjaju na svoju veru. Ako se vi oslanjate na ono što vidite vašim okom i na raskoš onda to poništava veru. Kao vi žene - ja vas uvek prozivam sa upozorenjem da morate pustiti da vam kosa raste; vi ne smete nositi šminku; vi morate delovati kao dame i Hrišćanke. Pogledajte napolje na ulicu i videćete kako su žene danas nemoralno obučene, i vi mislite, „Dakle, ona pripada crkvi; zašto ja ne mogu uraditi to?” „I ona seče svoju kosu; zašto i ja ne mogu to uraditi? Dakle, izgleda da je ona upravo toliko slatka i toliko intelektualna, i ima personalitet koji čak ja nemam. O, zašto ja to ne mogu uraditi? Ja treba da to uradim.” Kada vi to uradite, vi paralizujete svoju veru. Vidite? Vi ne datejete svojoj veri mogućnost da raste. Počnite s time.

Kao što sam vam rekao, neko je rekao, „brate Branhamo, ljudi te smatraju prorokom. Ti ne bi trebao da kritikuješ žene na takav način, niti muškarce, zbog tih stvari. Ti treba njih da poučavaš kako da prorokuju i da primaju darove.” Rekao sam, „Kako ih mogu učiti algebru, kada čak ne znaju abecedu?” Počnite sa time. Privedite sebe

ka redu. Tako da kada izadjete napolje na ulicu da izgledate kao Hrišćanin, u svakom slučaju. I postupajte kao takvi. I vi to ne možete uraditi poticajem koji dolazi iz vaše unutrašnjosti. Vi treba da imate Hrista koji će doći u vas; i ako to seme leži tamo untra, i to Svetlo ga pogadja, ono će doći u Život. Ako ono ne dodje u Život, nema ničega tamo što dolazi u Život na prvom mestu, zato što je to sigurno dokazano sa ostalim. To dolazi u život odmah čim ga Svetlo pogodi.

To je ukor ženama, znam, koje slušaju ovu traku ili će je slušati. To je ukor upućen vama, sestre. Trebao bi da bude! Trebao bi da bude, zato što to pokazuje jedan dokaz. Ja ne marim šta ste vi uradile, vi bi ste mogle biti čitavog života religiozne ceo svoj život, mogli bi ste živeti u crkvi, vaš otac bi mogao biti propovednik - ali dokle god se vi ne pokoravate Božijoj Reči, to pokazuje da tamo nema svetlosti. Kada vidite da ove stvari, i da taj život Svetog Duha biva iznešen, imajte u vidu kako će drugi od toga biti pogodjeni. Vidi, šta oni čine. Bez čuda da preko njih dolazi.

Kakav ukor tim Farisejima koji su nazvali Isusa - i On je mogao da razotkrije njihove misli - kada su ga nazvali „Beelzebul”, dok je ta prostitutka kazala, „Samo ovaj čovek je Mesija. Biblija kaže da će On uraditi ovo.” To predodređeno seme je ležalo tamo, i kada ga je Svetlo pogodilo, ono je oživelo.

Vi to ne možete da potisnete, vi ne možete sakriti Život. Vi ne možete izliti beton preko površine trave i ubiti je u zimsko vreme. Odatle dolazi sledećeg proleća najviše trave? To je pravo oko ivice betona, jer čim započne sunce da sija, jer seme koje klija, ispod leži, i ne bi moglo da bude zadržano. Ono će pronaći svoj put tamo okolo i doći pravo napolje na ivicu i pružiti svoju glavu gore do slave Božije. Vidite? Vi ne možete sakriti život.

Kada sunce pogadja botanički život, taj život mora da živi. I kada Sveti Duh po Pismu života, koji se u čoveku nalazi, pogodi, taj život donosi baš tamo svoj plod. Tako bez obzira koliko ste vi istiniti i poštteni, o tome kako vi kažete de ne govorite mi vidimo te žene kako nose nepristojnu odeću i ostale stvari tamo napolju, kao običan striptiz na ulici; ako vi verujete da niste takve nemožete da me ubedite. Vi možete do dokažete da vi niste učinili preljube, takodje tačno prema Knjizi Božijoj učiniliste vi preljubu. Isus je rekao, „***A ja vam kažem da svaki koji pogleda na ženu sa željom, već je učinio preljubu u srcu svojemu.***” I vi sebe prikazujete na taj način. Vidite, vi to ne možete videti ako taj Život ne leži tamo.

Vi gledate u nekog drugog, gledate i kažete, „Ja poznajem sestru Jones brat Jones je jedan propovednik i njegova žena čini ovo i čini to. Ja ne marim šta ona čini, ovo je Božija Reč.

Isus je rekao, „Neka svaka ljudska reč bude laž, a Moja istina.” To je Biblija, i kada to Svetlo zaista pogodi to, to mora oživeti. To upravo mora doći u Život.

Sada, Mojsijevo veliko orlovsko oko je pogledalo iznad raskoši Misira. Za pravog Hrišćanskog vernika danas, nije važno šta crkva kaže, šta bilo ko kaže, kada to Svetlo pogodi to, on vidi samo potvrđenje Boga, taj Vatrei Stub koji visi tamo i znake i čudesa koji su obećani, vidi kako se Biblija ispunjava. To dolazi u Život, bez obzira od svega, koliko je mala i koliko je ona u manjini. Božija grupa je uvek bila u manjini. Vi vidite. „***Ne boj se, malo stado! jer bi volja vašeg Oca da vam da carstvo.***” Oni to razumeju. Bog se zadužio da ih iz svih danominacija, iz svake grupe, od svih

strana, da ih uvede da vidi, ako su oni za život određeni.

Pogledajte u starog Simeuna, koji je bio određen za Život. Kada je Mesija kao Beba u rukama njegove majke donešen u hram, čitao je Simeun kod jedne sporedne prostorije, i Duh Sveti njega je podigao, jer je on čekao. Taj život je bio u njemu. On je rekao, „*Neću vidjeti smrti dok ne vidim Hrista Gospodnjega.*” Tamo u hramu je bio Hristos Gospodnji. Sveti Duh ga je izveo iz njegove službe napolje, i uveo ga je u hram, i on uze Bebu na ruke svoje i reče mu: „*Sad otpuštaš s mirom slugu svojega, Gospode, po riječi svojoj; jer vidješe oči moje spasenije tvoje.*”

Tamo u čošku je bila jedna stara slepa žena po imenu Ana, koja je služila Gospoda danju i noću. Ona je takodje predskazivala i govorila, „Mesija dolazi. Mogu Ga videti kako dolazi.” I ako je bila slepa, i u to isto vreme kada je On došao, taj mali Život, koji je bio u njoj je predskazao da će On doći, On će da se pojavi. On će da dodje. Kada je taj isti Život, to Svetlo, u obliku jednog vanbračnog deteta koje je bilo povijeno u pelene, donešeno je u zgradu, Sveti Duh je dotaknuo ovu staru slepu ženu, i ona je došla Duhom ovladana ka narodu i nastupila pred Bebom i blagosloвила majku i blagosloвила bebu, i rekla šta će u budućnosti s Njim da se dogodi. Vidite? Ona je bila određena za Život. Vidite? Razmotrite nju. Nije ih bilo mnogo!

U danima Noa bilo je spašeno samo osam duša, jedva da ih je bilo mnogo; ali svi koji su bili određeni za život ušli su unutra u to vreme. Da li vidite kako Sveti Duh radi u svakom crkvenom dobu, i vuče ljude?

Mi utvrđujemo, da je Mojsija njegova vera vodila da obrati pažnju šta bi se trebalo dogoditi, i ne prema tome šta je bilo. Pogledajte ka sutrašnjem danu a ne ka današnjem. Pogledajte u obećanje umesto u raskoš. Pogledajte u ljude umesto u organizaciju. Vidite? Bog je to uradio.

Lot je mogao videti raskoš prosperiteta dole u Sodomi. Lot je mogao videti mogućnosti ogromnog novca. Lot je mogao videti mogućnosti kada je pogledao preko u Sodomu, i da je on, budući Jevrej, mogao tamo postati veliki čovek, zato što je on bio velika intelektualna ličnost i Abrahamov nećak. Tako on je izabrao da ide u pravcu Sodome.

Lota je vodio njegov intelekt da vidi sjaj i blagostanje. Njegov intelekt ga je vodio da vidi blagoslove raskoši. Ali njegova vera je time bila toliko paralizovana, da on nije video vatru koja je krenula da uništi tu vrstu života. I tako je sa ljudima danas. Oni vide mogućnosti pripadanja velikoj organizaciji. Oni vide mogućnosti posjedovanja socijalnog statusa građanina, ali oni ne vide da je njihova vera paralizovana!

Dopustite mi da ponovim to tako da to ne bude pogrešno shvaćeno. Žene danas, kao što kažem, žele da se ponašaju kao filmske zvezde. Muškarci žele da se ponašaju kao televizijski komičari. Izgleda da propovednici danas žele da grade svoje crkve u vidu neke vrste modernističkih loža sa članstvom i tako dalje. Oni vide mogućnost da postanu biskupi ili glavni nadglednici ili nešto tako ako se kreću po kursu crkve, napuštajući Sveto Pismo i ako ona leži upravo pred njima u potpunosti potvrđena silom Božijom i u Živoj Reči Božijoj, živeći u ljudima. Ipak oni to ne žele. Oni kažu: „Mi ne želimo da se mešamo sa nečim takvim.” Oni bi svoju člansku kartu izgubili. Oni bi svoj položaj u denominaciji izgubili. Ipak - oni su poštteni ljudi kao Lot, koji je sedeo dole u Sodomi, znajući da je to zlo. Vidite? Šta oni čine kada to rade? Oni

paralizuju malu veru koju su *zaista* imali. To ne može delovati.

Sada Mojsije, pre nego da put tome, postavio je svoju veru i paralizovao svet. Ili će vaša vera paralizovati raskoš, ili će raskoš paralizovati vašu veru. Sada, vi treba da prihvatite jedno ili drugo. I vi vidite da se Biblija ne menja; Bog se ne menja. On je nepromenljivi Bog.

I sada mi utvrđujemo da ljudi ovog vremena gledaju u velike stvari, velike organizacije. „Ja pripadam tome - i - tome.” Vidite? I oni idu tamo dole i pogledajte, nema razlike između njih i ostalih ljudi na ulici. Oni imaju nešto malo intelektualno što vi želite, ali kada vi pričate o božanskom lečenju, Vatrenom Stubu, Božijoj Svetlosti, oni kažu, „To je ludost.”

Čovek je prošlog dana podigao sliku Andjela Gospodnjeg, Baptistički propovednik, i smejao se tome. Vidite? To je bogohuljenje. Vidite? Za takvo nešto nema oprostaja.

To je ono što je Isus rekao. To je huljenje, ako vi ista dela dogodjena vidite, koja je Hristos učineo, kako su oni dela Hristova videli - On je bio žrtva - nazvali su ga „Belcebub,” jednog đjavola, oslovili, jer je On to učinio. Zato vam kažem. „Oprostiću vam to kada Duh Sveti dodje iste stvari da čini i vi jednu reč protiv toga kažete, neće mu se oprostiti, ni na ovome svetu ni na onome.” Vidite?

Samu jedna reč je sve što vi treba da kažete protiv Toga. Vidite? I onda, ako ste vi određeni za Večni Život, onda taj Život će provaliti napred kada vi To vidite. Vi ćete To prepoznati, kao žena kod izvora i ostali; ali ako to nije tamo, to ne može doći u Život, jer nema ničega šta bi moglo ka životu da izadje. Kao što je moja stara majka imala običaj da kaže, „Ti ne možeš dobiti krv iz repe,” zato što u njoj nema krvi. Sada, to je ista stvar, i to paralizuje ono malo vere koju imate.

Lot je mogao videti raskoš, ali on nije imao dovoljno vere da vidi vatru koja bi razorila takav raskoš. Pitam se da li mi danas imamo tu vatru? Žena koja želi da bude popularna, koja želi da deluje kao ostatak žena u crkvi, može videti mogućnost toga da bude lepša ako se našminka, da bude lepša i da izgleda mlađja ako odseče svoju kosu, i da deluje kao neka od filmskih zvezda; ali pitam se da li saznanje da Biblija kaže da žena koja čini to je jedna nečasna žena, nije paralizovalo njenu veru. I žena koja oblači odeću koja pripada muškarcu izaziva odvratnost kod Boga (pantalone i tako dalje i šorve koje one nose). To upravo postaje toliko bezosećajno dok ne postane regularna rutina koju ljudi čine. Pitam se da li oni tako paralizuju malo vere koju su imali i zahvaljujući kojoj idu u crkvu! Vidite? To je ono što takve pojave proizvode.

Lot je to uradio i to ga je paralizovalo; i to je paralizovalo ljude tamo dole. Oni to nisu mogli videti, ali Abraham sa potvrđenom verom (Lotov ujak), je pogledao na raskoš. On nije želeo da ima bilo šta sa time, i ako je trebao da živi teško i da živi za sebe i Saru. Oni su živeli tamo napolju u pustinji gde je bilo teško živeti pošto je to zemljište bilo neplodno, ali oni nisu svoje oči usmerili na raskoš ili na mogućnost toga da postanu popularni. Sara je bila najlepša žena u zemlji, Biblija kaže tako. Ona je bila lepa, najlepša od svih žena. I sada je ona stajala i pokoravala se svom mužu i čak ga je nazivala njenim gospodarem, na čega Biblija ponovo upućuje u Novom Zavetu, govoreći, „Čije ste vi kćeri dokle god se pokoravate veri.” Vidite? Ona je svog muža nazivala gospodarem.

I Andjeo Gospodnji je posetio njen mali šator tamo napolju i rekao im. Oni čak nisu imali ni kuću gde bi živeli, živeći tamo napolju na neplodnoj zemlji. I tamo ste vi; vi ponovo vidite dan koji ima svoj uzor tamo u prošlim vremenima, baš tačno onako kakav je tada bio.

Sada, Mojsije je ponovo sa svojom velikom verom mogao reći „Ne” stvarima sadašnjeg sveta, i napraviti pravilan izbor. On je izabrao da deli patnje sa Božijim ljudima. On je izabrao da ide sa njima. Zašto? Zbog njegove vere! On je video obećanje, on je video krajnje vreme, on je gledao ka sutrašnjem danu, i dopustio je da se oslobodi njegova vera. I on nije obraćao ni malo pažnje na ono što su njegove oči videle u vezi mogućnosti koje su postojale ovde, da će on biti faraon; on je gledao pravo na sutrašnji dan.

O, kada bi ljudi samo mogli to da urade! On nije video sadašnji svet. Ako vi gledate u sadašnji svet, vi pravite izbor koji je u skladu sa tim svetom. Sakrijte svoje oči od toga i gledajte na Božije obećanje, daleko u taj sutrašnji dan. Kroz svoju veru mogao je on izbor da pogodi. On se odlučio da se nazove „sinom Abrahamovim” i odbio je da bude nazvan Faraonovim sinom. Kako je to mogao uraditi, kada je celo Misirsko kraljevstvo zaokvirilo svet. On je bio kralj celog sveta, i bio je mladi čovek od četrdeset godina koji je bio spreman da zauzme tron, ali nikada nije gledao na svoj vlastiti interes.

Pogledajte ka ženama, koje su njega danom za danom okruživale, čitavi haremi. On je mogao gledati na raskoš, sedeti i piti vino i gledati striptiz pred sobom dok su one plesale i hladile ga lepezom, žene iz svih krajeva sveta, i dragulje i blago, i njegovu armiju tamo napolju. Jedina stvar koju je on trebao da uradi je bila da sedne i da jede svoju lepu hranu i da kaže, „Pošaljite armijski garnizon broj taj i taj dole do toga i toga; zavladajte tim narodom. Ja verujem, ja to želim.” To je sve što je on trebao da uradi: da sedi tamo, i da ga oni hlade lepezom, i da drži svoja usta otvorena da bi omogućio lepoj, prekrasnoj striptizeti tog vremena da mu sipa vino u usta, da ga hrani hranom sa rukama obavijenim oko njega, sve najlepše žene sveta.

Ceo taj celokupni sjaj, koji je postojao, nalazio se direktno pred njim, ipak šta je on uradio? On je svoj pogled odvratio daleko od svega toga. On je znao da je vatra za tako nešto spremna. On je znao da oko te linije leži smrt. Vidite? On je znao da je to tako bilo, i pogledao je grupu prezirača i odbačenih ljudi, i verom je izabrao da nosi Hristovu sramotu i smatrao je sebe sinom Abrahamovim. „Ja nisam sin ovog faraona. I ako od mene napravite biskupa, ili djakona, ili arhiepiskopa, ili papu, ja nisam sin ovoga. Ja sam sin Abrahamov, i ja se odvajam od stvari ovoga sveta.” Amen, amen, amen!

On je to uradio verom. On je odstranio raskoš. On je odstranio mogućnost da bude odmah do biskupa; on je odstranio mogućnost da bude odmah do arhiepiskopa ili odmah do glavnog nadglednika kod sledećih izbora (ili bilo šta da je to bilo), on je to sve odstranio. On je odbio da gleda u to.

Sada, „Ako ja postanem biskup, ja ću ući unutra. Ljudi će reći, Sveti Otac ili Doktor taj - i - taj ili Starešina taj - i - taj. Svi propovednici prilikom okupljanja će me potapšati po ramenu i reći; „Taj momak ima nešto. Ja vam kažem. ostanite mirni; dolazi biskup.” Šta on kaže, to je zakon. Ovde dolazi taj-i-taj. Ljudi bi preleteli svet

da vide papu, da mu poljube stopala i prsten i tako dalje. Kakva mogućnost za Katolike, kakva mogućnost za Protestante da budu biskupi ili glavni nadglednici nečega, nekog velikog čoveka ili neke organizacije.

O, ali vi vidite kako oči vere preko toga gledaju. I vidite kraj toga tamo dole gde Bog kaže da će cela stvar biti uništena. Vera, to oko orla, podiže vas gore iznad toga, i vi vidite sutrašnjicu, ne današnjicu, i birate da budete nazvani sinom Abrahamovim.

Faraon, bez vere, je gledao na Božiju decu kao na fanatike. On nije imao vere. On je njih načinio robovima zato što se nije uplašio onoga što je Bog rekao. On se nije bojavao Boga. On je mislio za sebe da je Bog. On je mislio da je njegov bog koga je služio - on je bio biskup, glava glavnog nadglednika - da je njegov bog bio taj koji je to činio. Ovde nije bilo ničega od toga. Tako on ih je načinio robovima. On im se smejao, ismejavao ih, baš onako kako to čine ljudi danas, sasvim ista stvar.

Mojsijeva vera ih je videla u Obećanoj Zemlji, blagoslovljeni narod. *Mogla bi biti teška bitka odvesti ih do obećanja, ali Mojsije je izabrao da ide sa njima.* (Kako bih ja mogao u to da se zadudubim, ali moje vreme izmiče. Vidite?).

Pazite, to bi mogla biti teška stvar okrenuti te ljude oko. „Ti moraš da odeš i da živiš sa njima. Ti moraš da postaneš jedan od njih, jer oni su već toliko intelektualni da ih ne možeš pokrenuti. Vidite? Ali tamo napolju se mora nešto događati. Mora biti nadprirodna demonstracija pred njima. To će biti teška stvar. Organizacije će tebe da odbiju, i sve te stvari će se dogoditi.” „Strašno je šta ti moraš da uradiš; ali pogodi ipak svoj izbor.”

„Ja sam jedan od njih.” Njegova vera je to uradila. Njegova vera je bljesnula. Da, gospodine. On je to video.

Bilo je teško dovesti ih do tog obećanja, ali on je uzeo svoj izbor da ide sa njima u svakom slučaju. Bez obzira šta su oni njemu uradili, i na koji način su ga oni odbacili, on je svakako otišao, i išao je napolje sa njima.

Ja se nadam da vi možete da pročitate između redova! Idi i pored svega toga sa njima. Da budete jedan od njih, to je tačno, jer je to tvoja dužnost. To bi mogla biti teška bitka i mnogo bi teškoća trebalo savladati, ali idi svakako. I njegova vera ga je vodila da uzme izbor Božije Reči a ne raskoš. On je uzeo Božiju Reč. To je ono što je Mojsijeva vera uradila.

Kada vera gleda na Božije najgore - setite se, ovde se nalazio sjaj sveta, to je najveće biti kralj sveta. I gde su bili oni sa Božijim obećanjem? - u jami, kopači mulja ipak kada ta **VERA** gleda u Božije najgore, **IZGLEDA DA JE TO VEĆE I VREDNIJE OD NAJBOLJEG ŠTO VAM SVET MOŽE POKAZATI!** - kada vera gleda na to, kada vera to može videti.

Kada vera u Božiju Reč, može videti otkrivenu Božiju Reč, to je više od sve raskoši i arhiepiskopije i svega drugog o čemu vi možete govoriti. Vera to čini. Vi možete videti najgore, prezrene, odbačene, bilo šta da to može biti; neka to bude u svom najgorem, i ipak će vera ceniti to milion puta više od najboljeg što svet može proizvesti. Amen!

Tako mi pevamo pesmu, „Uzeću put sa nekoliko prezrenih koji idu sa Gospodom.” Vidite? Oh vi vidite! Jer, vidite, vera upoznaje ono što Bog želi da bude uradjeno. O nadam se da ovo ulazi. Vera ne gleda u sadašnje vreme. Vera ne vidi ovo ovde. Vera

gleda da vidi ono što Bog želi, i deluje u skladu sa time. To je ono što vera čini. Ona vidi ono što Bog želi, i ono što Bog želi da bude uradjeno, i kroz to je vera delotvorna.

Vera ima jedan daleki pregled. Vera negleda pred sobom. Ona zadržava cilj u očima. Amen! Svaki dobar strelac to zna, vidite?

Ona ima jedan daleki pregled; ona je teleskop; ona je dvogled sa kojim vi pred sobom nevidite; vi se ne služite dvogledom da bi ste gledali ka obali. Zato se vi s njim neslužite. Ipak vama je potreban jedan daleki dvogled, da daleko vidite, i to čini ta vera. Vera podiže Božiji dvogled, oba sočiva tog dvogleđa, obe strane dvogleđa, Novi i Stari Testament, i vidi svako obećanje koje je On dao, i vera vidi već iz daleke udaljenosti. Vera bira to, bez obzira šta sadašnje vreme ovde govori. Ona gleda na kraj.

Ona ne baca svoje poglede dole, da bi gledala ovim putem. Ona gleda tamo napred mnogo dalje. On drži s ciljem kroz dvogled na središnu tačku krsta, u tu Reč. To je ono što vera čini. Vera u čoveku je ta koja čini te stvari.

Obratite pažnju. Ono što je Faraon nazvao *velikim*, Bog je nazvao *odvratnošću*. Faraon je mogao reći, „Pogledaj ovde Mojsije, zato što si ti sledeći faraon, držim ovaj skiptar koji je za tebe, kada ja budem otišao odavde. Ja ti dajem ovaj skiptar; tebi pripada.” Samo je ovo veliko. „Ti ćeš biti moćan čovek Mojsije. Ti ćeš biti biskup. Ti ćeš biti ovo, to ili nešto drugo. Nemoj nas napustiti. Ostani ovde.” Ali vidite, on je to nazvao *velikim* i Bog je rekao da je to *odvratnost*.

Sada, vi žene i muškarci razmislite samo malo. Ono što svet naziva *velikim*, Bog naziva *prljavštinom*. Zar Biblija ne kaže da je to odvratnost ukoliko žena nosi odeću koja pripada muškarcu? I vi mislite da ste pametni ako to radite! Vidite? Vi upravo izlažete žensko telo da bude plen djavola, to je sve. Tako nemojte to raditi.

Vi muškarci koji živite za stvari ovoga sveta i skupljate se i pribijate se za ovo, i vi ljudi koji nemte dovoljno hrabrosti da naterate svoje žene i ostale da prestanu da čine to, neka vas je sramota! Možete li sebe nazvati sinovima Božijim? Vi meni izgledate kao Sodomiti. Vidite? To nije zato da povredi vaša osećanja, već da vam kažem istinu. Ljubav se dopušta korigovati. Uvek je tako.

Majka koja ne želi da se brine o svom detetu, da ga ispravlja, i da ga pljesne, i da ga nauči da pazi, nema u njoj mnogo majke. To je tačno.

Gledajte šta se događa sada. Mojsije je video ovo u viziji. I Faraon je rekao to je *veliko*.

Bog je rekao, to je *odvratnost*. Mojsije je izabrao to šta je Bog kazao. Sada pazite, vera vidi ono što Bog želi da vi vidite. Vidite? Vera vidi šta Bog vidi, i rezonovanje i čula vide ono što svet želi da vi vidite. Pazite, rezonovanje kaže, dobro, to je samo ljudsko rezonovanje. To je samo njegovo mišljenje. Vidite? To je upravo tačno kada vi koristite ta čula suprotno Božijoj Reči, onda je to ono što svet želi da vam pokaže. Ali vera ne gleda u to; vera gleda u ono što je Bog rekao, vidite? Vi znate, vi odbacujete rezonovanje. Čula rezonovanja vide šta vam svet želi dopustiti da vi vidite: velike denominacije.

„Jesi li ti Hrišćanin?” „O, ja sam Prezbiterijanac,” „Ja sam Metodista,” „Ja sam Luteranac,” „Ja sam Pentakostalac,” (i šta više). „Ja sam *ovo*, ja sam *ono*.” To je tele-

sno. „Ja pripadam Prvoj crkvi, o, ja sam Katolik.“ „Ja sam *ovo*, ili *to*.“ Vidite?

Vi kažete to. Sada, to je razumski. Vi volite to da kažete zato što je to denominacija, nešto veliko! „Mi imamo više članova od bilo koje crkve na svetu, vidite?“ Ali postoji samo jedan pravi Sabor, vi nemožete da mu pristupite; i bićete u njemu rođeni. Vidite? I ako ste vi rođeni u njemu, Sam živi Bog radi kroz vas, obznanjujući Sebe. Vidite? To je mesto gde živi Bog: u Njegovom Saboru.

Bog ide u Sabor svaki dan, On živi u Saboru. On živi u vama. Vi ste njegova crkva. Vi ste šator u kojem Bog živi. Vi ste sami Sabor živoga Boga! I ako taj živi Bog u Svom vlastitom biću živi, onda su vaši postupci od Boga. Ako nije tako, onda Bog nije unutra. On je bio kazao: „Ne učini to,“ i vi ipak činite to. Vidite, to je pogrešno. Kada vi to poričete, pokazuje se da se taj Život uopšte u vama ne nalazi. Vidite? To je tačno.

Vera je vodila Mojsija putem poslušnosti. Pazite, tamo je mladi Faraon, tamo je mladi Mojsije: obojica u jednoj mogućnosti.

Mojsije je držao sramotu naroda i smatrao je to većim blagom od onoga koje je posedovao čitav Misir. I on je bio vodjen verom. On je sledio ono što je njegova vera rekla u Božijoj Reči, i to ga je vodilo ka putu poslušnosti i ka Slavi besmrtnosti, i biti u toj Božijoj prisutnosti, nikada više umreti

Vidokrug i čula i raskoš su vodili Faraona do vlastite smrti i uništenja Misira, njegove nacije; i od tada se više nikada nisu povratili.

Tu ste. Pogledajte *u ovo*, vi umirete. Pogledajte *u ovo*, vi živite. Sada, pogodite sad vaš izbor.

To je ista stvar koju je Bog stavio pred Adama i Evu u Edenskom Vrtu. Vidite? Kroz veru vi morate svoj izbor da pogodite. Sada pazite, vidokrug je vodio Faraona do njegove smrti i razaranja vlastitog grada. Mojsije, sa svojom verom, uopšte se nije plašio Faraona. Vidite? On nije mario za to šta je Faraon rekao. On nije mario za Faraona ništa više nego što su njegova majka i njegov tata marili za pretnju. Kada je Mojsije imao potvrđenje da je on bio osoba koja je trebala da izvede Izrael iz Misira, on uopšte nije mario za to šta je Faraon rekao. On se njega nije plašio. Amen, amen, amen! Vidite šta mislim.

U veri nema straha. Vera zna to. Vera, kao što sam uvek govorio, ima velike mišiče i dlake na grudima. Vera kaže, „Ućuti!“ i svi ućute. To je sve. „Ja znam na čemu sam!“

Ostali kažu, „Dakle, možda je to tako.“ Vi morate vaš stav da zauzmete i pokažete vaše mišiče, to je sve. Vera to čini.

Pazite, Mojsije se uopšte nije plašio Faraona pošto je Bog potvrdio njegov poziv. Mojsije je verovao da je on pozvan radi toga, ali kada mu je Bog tamo gore rekao, „To je tako,“ on je sišao dole i dokazao pred Faraonom i ostalima da je on bio poslan da to uradi. Mojsije se nikada nije bojao Faraona.

Pazite, Faraon je uvek želeo da svoju mudrost na Mojsiju upotrebi. Gledajte: on je rekao, „Reći ću ti nešto, napraviću sa tobom jedan dogovor“ (posle toga gde su patnje u pokretu bile, njega da pojedu); „Ja ću sa tobom napraviti jedan dogovor. Ipak idite samo tri dana da se poklonite. Samo idi toliko daleko, ne dalje!“ Ali, znate, Faraonova čula su bila ta koja su mu to rekla. „Upravo idi toliko daleko i ne idi ni

malo dalje.”

Zar nemamo mi tako nešto danas? „Ako vi treba da se pridružite crkvi, to je u redu.” Vera Mojsijeva nije bila jedna vera, koja je samo „tako daleko” išla.

On je rekao, „Mi svi idemo. Mi idemo celim putem. To je tačno. Mi idemo u Obećanu Zemlju. Mi upravo ne idemo ovde napolje i da napravimo denominaciju i da onda stanemo, mi idemo čitavim putem.” Amen! „Ja idem u Obećanu Zemlju. Bog nam je to obećao.”

Koliko mnogo Faraona mi imamo danas koji stoje za propovedaonicama, koji su glave organizacija? „Sada, ako samo uradite ovo i uradite to, to je u redu. Dakle, vidite, samo dotle.”

Ali Mojsije je rekao, „O, ne! ne, ne, ne.” Vidite?

Faraon je rekao, „Dakle, zašto da ne? Ako vi imate ovaj način od religije, reći ću vam šta da uradite. Samo vi i starešine idite i proslavljajte, vidite? Samo vi i starešine idite i proslavljajte, zato što vi svi možete imati tu vrstu religije; takodje nemojte je rasprostraniti medju narodom!”

Znate šta je Mojsije rekao? „Tamo iza neće ostati ni pola papka. Mi idemo celim putem. Mi *SVT* idemo! Ja ne idem tek zatim da i oni idu.”

Koliko dugo se ja ovde nalazim ja ću tebi teškoće načiniti. Ja ne idem, tek zatim, da oni imaju udela. „To je to!”

Oh, kakav jedan hrabri sluga! Amen. „Želim da ih povedem sa sobom. Nije dovoljno, da ja imam i da sednem i kažem: „Ovo je u redu?” Ne, mi želimo da taj narod isto ide. Svaki od nas će ići!” Amen! On je rekao, „Mi čak nećemo napustiti ni jednu od naših ovaca ili nešto drugo. Ovde neće ostati ni papka.

Mi svi idemo u Obećanu Zemlju (Amen!), svaki od nas. Bilo da ste vi domaćica, ili kućna pomoćnica, ili bilo da ste stara žena, ili stari čovek, ili bilo šta da ste; mi svakako idemo. Neće ni jedan od nas ostati. Amen! Svi mi idemo. Mi nećemo stati kod bilo čega drugog. To je tačno.

Religije su tamo zaista u procesu debate, zar ne? Ne, Mojsije nije verovao u ovu religiju koja samo tako daleko ide. Ne, on u to nije verovao. Ne, gospodine. Mi bi smo mogli ostati ceo dan i celu noć na tome, ali ja još malo treba da uzmem moj tekst i da počnem da propovedam.

Pazite ovo. (Kako je to lepo! O, ja ovo volim). Znate da je Faraon konačno rekao, „Izadjite!” Bog je njega već mučio kroz glas Mojsija. On je sve izložio udaru. On je tamo uradio sve što treba da bude uradjeno. On je dopustio da sunce u sred dana zadje; On je uradio sve drugo. On je pomračio dan, pustio je žabe, skakavce, vaši, i sve ostalo; vatru, dim, smrt na njegovu familiju i sve ostalo. On je uradio sve dok konačno Faraon nije rekao, „Izadji! Uzmi sve što imaš i idi.” Oh da je slava Bogu!

Ja sam tako srećan, da jedan čovek Bogu tako usavršeno može da služi, tako da djavo ne zna šta da više sa njim započne. Budite Bogu tako usavršeno poslušni, pa dokle djavo kaže: „ah, odite. Ja ne želim više ništa da čujem o tome!” Tako usavršeno vi možete da učinite.

Vidite sada, da Bog nije podržao Mojsija, onda bi on postao materijal za ismevanje, ali Bog je bio baš tamo, da potvrđuje. Sve što je on rekao dogodilo se. Faraon je trebao da održi svoje pozicije zato što je bio biskup, znate, tako on je morao da

ostane tamo. On nije mogao reći „Ne,” zato što se to već događalo. Vidite? On to nije mogao poreći zato što se to već događalo. Tako konačno je rekao: „O, samo izadji; ne želim više da te čujem. Izadji odavde; uzmi sve što imaš i idi.”

Sada mi ovde nalazimo Mojsija pošto je Bog uradio toliko za njega i pokazao mu toliko mnogo znakova i čudesa.

Sada, za sledećih petnaest minuta, položimo ovo ovde dole. Veoma blisko.

Mojsije je došao do ove tačke gde je Bog rekao, „Ja sam sa tobom.” Rekao si, „Neka budu muve, i došle su muve.” To je stvaranje! Ko može zemlju prekriti tamom, osim Boga? Rekao si: „Neka bude tama,” i bila je tama. Rekao si: „Neka budu žabe,” i žabe su čak ušle u Fraonovu kuću, na krevete, i nagomilale su se tu u velikoj količini. I ja sam govorio kroz tebe, Mojsije, i načinio da Moja Reč stvara kroz tvoje usne. Ja sam te ustvari načinio bogom pred Faraonom” (Da, gospodine). „Ja sam sve ovo uradio, i ovde su oni došli na jedno mesto, i pojavio se mali ispit.” I Mojsije je počeo da viče, „Šta da radim?”

Želim da primetite. Ovo sada, ovo ovde je ogromna lekcija. Ja ovo volim, vidite? Vidite, ako to čitamo pravo ovde, deca su počela da se plaše kada su videla Faraona iza sebe kako dolazi u žurbi, i to na njihovom vernom putu dužnosti.

Bog je savršeno sve ispunio. Sada On ih je pokrenuo na putovanje. On je skupio sabor. Oni su bili pozvani napolje. Oni su izašli iz svake denominacije. Oni su svi zajedno došli. Mojsije se vratio tamo nazad i rekao je, „Gospode, šta treba da radim?”

On je rekao, „Dakle, idi i uradi ovo.” Idi napred.” „Sada Mojsije, znaš da sam te pozvao da uradiš ovo.”

„Da, Gospode.”

„U redu, idi i govori ovo. To će se dogoditi.” (Ovde su tada došle muve). „Reci da se dogodi ovo.” (To se ovde i dogodilo). „Uradi ovo.” (I događa se). Sve je bilo **TAKO KAŽE GOSPOD, TAKO KAŽE GOSPOD, TAKO KAŽE GOSPOD!**

Sada on pada u nevolju, i Bog kaže, „Sada, oni su krenuli na putovanje; svi su pozvani napolje. Sabor je okupljen i ja ih imam na njihovom putovanju. Sada, Mojsije, prevedi ih preko. Rekao sam ti. Vidite, ja idem preko. Sedi dole i odmori se malo.”

Mojsije je rekao, „O, Gospode. Pogledaj, neko dolazi ovde! Ovde dolazi Faraon! Svi ljudi su se uplašili. Šta treba da uradim? Šta treba da uradim?” Vidite li nije li to jednostavno ljudski? On je počeo da viče, „Šta ja moram da uradim?”

Ovde vidimo Mojsija kako izražava svoju punu ljudsku prirodu. Ti uvek želiš da Bog bude iza tebe i da te gura u nešto. Sada, to smo mi danas. Pošto smo videli sve ono što smo videli, vi još uvek želite da vas Bog gura da nešto uradite, vidite? Mojsije je upravo samo malo odugovlačio. Rekao je, „Bože, pitaću te, i videti šta Ti kažeš.”

„Da, da,” ti kažeš. „Da, u redu je; ja ću takodje reći.” Vidite?

Ali Bog je tamo odredio njega za ovaj posao, dokazao je da je On bio sa njim, i ovde je on. Okolnosti dolaze, i onda on počinje da viče, „Šta da uradim? Gospode, šta da uradim?”

Sada, upamtite, on je ovde već prorokovao, jer je rekao, „Jer ove Misirce koje ste

vidjeli danas, nećete ih nigde više vidjeti do vijeka.” I onda je on odmah počeo da viče, „O Bože, šta mi možemo da učinimo?” Posle gde je on na takome dobrom načinu prorokovao. Vidite, on je već njima kazao, šta treba da se dogodi. Ako je ta Reč Božija bila u njemu, onda je bila u njemu. Ako je on izgovorio jeste zaista dogodjeno. Ono što je on rekao već je bilo u ostvarivanju da se dogodi, i ipak je započeo on da viče; „Šta ću ja da učinim?”

O, ako to nije naše ljudsko biće! Ako ja to nisam! *Ako ja to nisam!* On je već dokazao. „Šta ti izgovoriš biće dogodjeno. Ja sam s tobom.” I ovde su se u trenutku pojavile okolnosti. „Šta treba da uradim? Šta moram da uradim, Gospode? Gospode, gde si Ti? Da li me Ti čuješ? Šta trebam da uradim?” I On ga je već odredio, i potvrdio, i dokazao i radio je sve kroz njega, i Bog se usavršeno pokazao.

Čovek želi da počiva i da dopusti Bogu da ga pogura. I ipak je on znao da ga je Bog pomazao za ovaj posao, da uradi ovo, i Bog je jasno potvrdio njegove zahteve. Bilo je vreme da ljudi budu oslobođeni. Bog je njih sve svojim čudima izvukao u jednoj grupi, i potvrdio Svoje zahteve. (Sledite li me vi)? On ih je doveo kao jednu grupu zajedno i potvrdio je njegove zahteve. Pismo tako kaže. Ovde je bio jedan znak; ovde je bio dokaz - ovde je bilo sve što je on rekao. Zatim je on došao medju njih kao prorok. Sve što je on rekao, Bog je to poštovao, čak da stvara i da pozove skakavce i da stvori stvari. I sve što mu je On obećao, ovde je uradio. Ali Mojsije je želeo da čeka na *tako kaže Gospod*. Vidite?

On je trebao da zna da je samo potvrđenje njegovog poziva bilo **OVAKO VELI GOSPOD**. Njegov posao za koji je on bio odredjen je bio **OVAKO VELI GOSPOD**. Možete li to shvatiti? Zašto je on čekao na **OVAKO VELI GOSPOD**?

On je čekao, „Gospode, šta da radim? Izveo sam napolje ovu decu toliko daleko. Ovde je okolnost: Faraon dolazi; oni će svi umreti. Šta treba da radim? Šta moram uraditi?”

On je već predskazao šta oni moraju da urade. On im je već rekao baš tačno šta treba da rade. On je predskazao kraj same nacije u koju je bio uveden. Nadam se da razumete. Mojsije je već rekao, „Vi ih nećete ponovo videti. Bog će ih uništiti” On je već predskazao šta će im se dogoditi. Onda „Gospode, šta moram učiniti?” Da li vidite tamo ljudsku prirodu? Vidite? „Šta moram da uradim? Ja ću čekati na **OVAKO VELI GOSPOD**.” Da, gospodine. „Videću šta Gospod kaže, i onda ću to uraditi.” Sećate se, tamo je bio podignut faraon koji nije poznao Josipa, znate, u to vreme, upravo u to vreme. Vidite? I Mojsije je ustao i predskazao kraj nacije. I ovde je on bio pravo na mestu gde je to trebalo da se dogodi. I onda je povikao, „Šta treba da uradim, Gospode? Šta moram da uradim?”

Nije li to kao kod ljudskih bića? Nije li to ljudska priroda?

„Šta ću uraditi?” On je već prorokovao. Bog je sve potvrdio što je on rekao, i on je bio pozvan za posao. Tako zašto je on trebao da kaže, „Šta moram uraditi?” Ako je tamo bilo potrebe, upravo je zavisilo od njega hoće li govoriti radi toga. Bog je želeo da Mojsije taj dar vere, koji mu je On dao, stavi u delovanje. Bog je to potvrdio. To je bila Istina, i Bog je želeo da ljudi vide da je On bio sa Mojsijem. I on, tamo nazad, je čekao govoreći, „Sada, Gospode, ja sam samo jedno dete. Reci mi Ti sada, da, ja ću ići i uradiću. Ja imam *ovako veli Gospod*.” „Brate je li to?” *Ovako veli Gospod*.

I to se dogodilo. To ni jednom nije zatajilo. To zaista nikada nije izneverilo.

I ovde je to pod okolnostima, to ponovo dolazi. Sada, on ih je poveo na putovanje. Sabor je već pozvana napolje. On ih je poveo na putovanje, i oni se pokreću unapred. I Mojsije je počeo da viče, „Gospode, je li to **ovako veli Gospod?** Šta ja moram da uradim?”

U redu, Bog je želeo da Mojsije svoju veru u daru bude položena, koju je On u njemu položio i koju je On jasno potvrdio. Bog je Mojsiju i narodu jasno dokazao da je to bio On Sam po Božijoj Reči i po stvarima za koje je rečeno da će se dogoditi. To je bilo jasno identifikovano. Nije bilo potrebe da on više brine zbog toga. Nije više bilo potrebe za bilo kakvim njegovim razmišljanjem o tome, zato što je to već bilo razjašnjeno. On je već uradio te stvari. On je već dokazao pomoću muva i komaraca koje je Rečju stvorio, da je Božija Reč bila u njemu. Ipak je on ovde želeo da pita šta da radi kada oklonosti budu stajale pred njim.

Ja se nadam da ovo duboko ulazi u nas i da možemo da vidimo, gde se mi nalazimo. Nećini li to da vi vama toliko velikim izgledate kada vi o Mojsiju razmišljate, i o njegovim greškama govorite i ka svojim gledate?

Tamo je on stajao. On je znao da Biblija kaže da je to bio čas i dan kada je to trebalo da se dogodi, i znao je da ga je Bog sreo u Vatrenom Stubu. I on je otišao pravo dole pred narod i prikazao čudesa, i sve što je rekao se ostavilo, čak je rečju iz ničega stvarao stvari, čineći stvari koje je jedino Bog mogao činiti, pokazujući da je njegov glas bio Božiji Glas. I ovde su bile okolnosti sa tim narodom kojega je on izveo i doveo do Obećane Zemlje. I onda je on stajao vičući, „Šta moram uraditi?”

To je ljudsko biće koje upravo čeka da se osloni, kao što mi je brat Roj Slaughter (verujem da on sedi tamo iza vrata) meni je jedamputa nešto pričao šta mi je neko nešto učinio. I ja sam rekao, „Dakle, ja sam uradio ovo i sada to.”

I on je rekao, „brate Branham, danas im ti puštaš da se oslone na tvoja pleća i sutra ih ti nosiš.”

I to je upravo razlog zbog kojeg postoje ljudska bića. Oni se danas oslanjaju na vaša ramena, i sutra ih vi morate da ih nosite. To je ono što je Mojsije radio. Bog je morao njega da nosi posle toga gde je On njega postavio i dokazao mu, de je On to učinio. Narod je morao i mogao da kaže; „Mojsije, reci reč. Ja sam video da si ti tamo to učinio. Bog te je tamo potvrdio. Ti si danas Taj isti.” Amen! Vidite? „Uradi to!” Amen. On je morao znati to, ali on to nije znao. Samo dobro.

Baš kao što je to bilo onda, tako je to i sada. Mora da je Bogu dovoljno bilo. Bogu je sigurno zbog toga dosadilo bilo. On je kazao, „Zašto zbog toga vičeš Mene? Nisam li ja već dokazao ko sam? Nisam li ti rekao da sam te poslao da uradiš zadatak? Nisam li ti rekao, da sam ja tebe za ovaj zadatak bio poslao? Nisam li ja tebi zapovedio, da ideš i da učiniš, nisam li ja obećao da ću ja ovo da učinim, Ja ću biti sa tvojim ustima, i da ću govoriti kroz tebe i da ćeš ti prikazati znake i čudesa? Nisam li Ja obećao da ću to uraditi? Nisam li Ja tačno to učinio i uništio svakog neprijatelja oko tebe? Sada stojiš ti kod Crvenog Mora pravo u liniji dužnosti što se tiče onoga što sam ti bio zapovedio, i ti zoveš i vičeš Me? Neveruješ li Meni? „Ti nevidiš, da sam Ja tebe poslao da to učiniš?”

O, ako to nije ljudski! Njemu je to bilo dosadilo. I On je rekao; „Znaš li da imaš

potrebu za time, ako ideš da prevedeš tu decu preko u tu Obećanu Zemlju. To je tačno tako. Sada si ti u jednom ćošku primoran. Vi ste zatvoreni ovde u ćošku. Nema ničega drugog što vi možete uraditi. Ovde se nalazi nevolja. Zašto višeš zbog toga Mene? Zašto gledaš k Meni? Zbog čega Me zoveš? Nisam li Ja to pred narodom dokazao? Nisam li Ja to prema tebi dokazao? Nisam li Ja to rekao? Nije li to po Pismu? Nisam li obećao da ću povesti ove ljude u tu Zemlju? Nisam li te pozvao i rekao ti da ću to uraditi? Nisam li Ja tebe pozvao i tebe poslao da učiniš? I to nisi bio ti, to sam bio Ja? I rekao sam da idem dole i biću sa tvojim usnama. Što god ti rečeš Ja ću da potvrdim i dokažem. Nisam li Ja to uradio? Onda kad god neka mala stvar dodje, zašto se ti ponašaš kao jedno dete? Ti treba da budeš čovek. „Govori narodu!” Amen! „Onda idi napred.” Amen! Tu ste vi. „Nemoj vikati, govori!” Amen!

O, ja to volim. „Zašto mi uzvikuješ? Samo govori narodu, onda idi napred do svog cilja.” Bilo šta da je to, ako je to bolest, ili bilo šta, bilo šta da je to što podiže mrtve ili bilo šta da je to: **Govori!** Ja dokazujem. Govori narodu.

Kakva lekcija! Kakva lekcija! Oh! Gde se mi nalazimo na našem putovanju? Vidite, gde smo mi sada. Kod trećeg poteza. Upoznajte, mi se direktno nalazimo pred vratima dolaska Gospodnjega.

On je bio pomazan za zadatak i još je čekao na **OVAKO VELI GOSPOD**. Bog je upravo morao imati dovoljno od toga. On je rekao, „Nemoj više vikati; govori! Ja sam te poslao.”

O, Bože! Šta bi ova crkva trebala da bude ovoga jutra! Ona je videla savršeno Božije potvrđenje sa Vatrenim Stubom i znacima i čudesima - sve upravo onako kako je bilo u danima Sodome. On je rekao da će se to vratiti nazad. Ovde je svet u svom stanju. Tamo su žene u tom svom stanju. Tamo su muškarci u svom stanju. Tamo je crkva u svom stanju. Tamo je sve, elementi, znaci (leteći tanjiri i sve ostalo na nebu, i sve vrste misterioznih stvari), i more koje buči, plimski valovi, ljudska srca koja slabe zbog straha, neprilike vremena, nevolje u kojima su se našli narodi, crkve koje su izneverile, i čovek greha koji se pojavljuje i uzdiže sebe iznad svega što se zove Bog, on koji sedi u Božijem hramu, pokazujući sebe. Jeste došlo u ovu naciju!

I crkva se organizovala, sve one su se skupile zajedno kao bludnice i kurve, i sve se tačno odvija na jedan kurvarski način. Kurvarski! Šta je to? Oni dopuštaju ženama da mogu seći svoje kose, kažu ženama da mogu nositi šorceve, kažu muškarcima da mogu raditi ovo i da mogu raditi to, i propovednik koji govori, „Urađi ovo,” i socijalno evandjelje i ostale stvari. Zar ne vidite da je to činjenje preljube sa istinskom Božijom Rečju? Bog je nama Njegovu pravu Reč poslao izvan denominacija poslao i bez obavezivanja i dao nam je Vatreni Stub, Svetog Duha koji je sa nama sada već trideset godina; i sve što je On unapred kazao i izgovorio, tačno je tako dogodjeno.

„Govori narodu, i kreni napred.” Amen! Mi imamo jedan cilj, to je Slava. Pokrenimo se u pravcu toga. Mi idemo u pravcu Obećane Zemlje. Sve je moguće onima koji veruju.”

„Govori narodu. Nisam li ja to dokazao? Nisam li ja šta više dopustio da se Moja slika snimi, i sve ostalo drugo uradio da dokažem da sam Ja sa tobom? Nije li magazin upravo pre nekoliko nedelja štampao članak, kada ste ovde rekli za propovedaonicom pre tri meseca šta će se ovde dogoditi? I onda se to dogodilo i potvrdilo

tu stvar. Čak i naučnici znaju za to. I sve šta sam ja bio učinio i ti još uvek čekaš! Govorite ljudima i idite u susret vašeg cilja.” Amen.

Nije li jedamputa prorok Datan rekao Davidu koji je bio pomazani kralj, „Što ti je god u srcu, idi, čini, jer je Gospod s tobom?” On je rekao Davidu, „Što ti je god u srcu, idi, čini, jer je Gospod sa tobom.”

Jozua je bio pomazan da zauzme zemlju za Boga i za Njegov narod. Dan je bio kratak; njemu je bilo potrebno više vremena za zadatak za koji je bio pomazan i za koji je bio odredjen da uradi. Jozua je bio čovek. On je bio pomazan. Bog mu je rekao. „S tobom ću biti kao ,što sam bio s Mojsijem.” Amen. „To je zemlja koju nameravam da im dam. Želim da idete tamo preko i da očistiš zemlju od Amalećana i od svih ostalih, Filistejaca i Perizana i svih raznih naroda. Očisti zemlju od takvih. Ja sam sa tobom. Niko se neće održati pred tobom svega vijeka tvojeg; s tobom ću biti. Ni jedan čovek te ne može sprečiti. Idi tamo.”

I Jozua je povukao mač i rekao, „Sledite me.” I on je otišao tamo preko, i započeo tamo da se bori. I šta je to bilo? On ih je uništio. Oni su bili male grupe ovde i male grupe tamo. Kada je došla noć oni bi se svi skupili i skupa bi se garnizonirali i došli bi sa velikim snagama protiv njega u vreme kada je sunce zašlo. Njemu je bilo potrebno više svetla. Sunce je upravo zalazilo! On nije kleknuo na kolena i da je rekao, „Gospode Bože, šta da uradim? Šta da uradim?” On je *GOVORIO!* On je imao jednu molbu i rekao je, „Stani sunce!” I on nije povikao; on je zapovedio: „Stani sunce!” Ja sam taj Gospodnji sluga, ja sam za ovaj zadatak pomazan, i ja imam jednu molbu. Stani mirno i nemoj prestati da sijaš, i meseče, ostani tamo gde si. Dok je borba izborena bila i čitava stvar nije pobedjena.

I sunce mu je bilo poslušno! Bez vike - on je govorio ka suncu „Stani sunce, ostani tamo, i meseče, ostani tamo gde si.” On nije vikao, „Gospode, sada šta ću uraditi? Daj nešto više sunčeve svetlosti.” Njemu je bila potrebna sunčeva svetlost, tako on je zapovedio suncu da bude mirno, i sunce mu je bilo poslušno.

Samson, koji je bio pomazan je bio od Boga postavljen, kome je dar snage bio dan nastupio je. On je bio odredjen naciju Filistejaca da uništi. Jednog dana oni su ga uhvatili u polju kada je bio bez svog mača i bez koplja, i jedan od hiljade onih Filistajaca koji su bili pod okloпом jedinstveno su pojurili na njega. Jeli on pao dole i rekao, „O Gospode, čekam na viziju. O, Gospode, šta da uradim? Daj mi uputstva šta da uradim.” On ništa drugo ništa nije našao osim jedne magareće čeljusti I snjom je udario 1000 Filistejaca. Amen! On uopšte nije povikao Boga. Bog je njega odredio i kroz druge stvari, koje je on već bio učinio, potvrdio da je On bio. On je bio potvrđeni pomazani sluga Gospodnji koji je trebao Filistejce da uništi, i on je učinio. Nije važno kakve su bile okolnosti, on je to uradio. On nikada nije ništa tražio. To je bio njegov zadatak. Bog je radio kroz njega. On je podigao tu viličnu kost magarca i otišao da porazi Filistejce.

On je mogao kroz jedan žestoki udarac sa tom kosti preko jednog od tih, jedan i po inča jakih mesinganih šlemova bi rasparčalo tu kost, na milion komadića. S njom je udarao na hiljade i ubijao i još je uvek držao u svojoj ruci. Pobio ih, i još uvek je stajao sa tom kosti u svojoj ruci i kost je bila neoštećena! On nije postavio ni jedno pitanje. On nije povikao. On je govorio. On ih je porazio. Prisilio je Filistejce.

„Mogu li ja da prisilim Filistejce, Gospode? Znam da si me poslao da to izvršim, Gospode. Da, Gospode, znam da si me poslao da uništím ovaj Filistejski narod. Hiljade mi njih okružuje. Ja nemam ništa; sa čime bih ja mogao da učinim, Gospode. Šta ću uraditi sada, Gospode?“ Oh, ništa ga nije moglo sprečiti. On je bio pomazan za to delo. Nema ničega što ti može nauditi. Ne, ni jedna stvar. Haleluja!

On je samo uzeo ono što je imao i udarao ih time. To je tačno. Kada ga je neprijatelj terao u tesnac i rekao, „Sada ga imamo unutar ovih zidova, sada ga imamo. Mi ga imamo ovde unutra sa ovom ženom. Sada mi imamo ova jaka vrata zatvorena svuda okolo, i on ne može izaći napolje. Mi ga imamo.“

Samson nije povikao, „O, Gospode, oni su me sasvim opkolili sa ovim denominacijama. Šta da radim? Ja sam se udružio sa njima. Šta da uradim?“ On to nikada nije uradio. On je samo izašao napolje, i spustio dole gradska vrata, stavio ih na svoje rame i otišao sa njima. Amen!

On je bio pomazan za taj zadatak. On je bio pozvan od Boga, i oni ga nisu opkolili. Ne, zaista! On je sa sobom poneo gradska vrata. On se za to nije molio. On nije pitao Boga da li da to uradi ili ne. To je bilo pravo u liniji dužnosti. Amen! Amen! Amen! Pripadalo je tačno ka navršavanju dužnosti.

„Zašto Me vičeš? Govori, i idi.“ Amen „Nemoj vikati, govori.“ „On je sada prestao da jadikuje. On je trebao da bude dovoljno odrastao da bi govorio. To je tačno. On je znao da je njegov pomazani dar sile mogao uništiti svakog Filistejca koji je stajao pred njim. Amen. Ali mi to ne znamo, vidite. Mi smo još uvek male bebe sa flašicom u ustima, ali on je to znao. On je znao da ga je Bog podigao za tu svrhu, i tu nije bilo ničega što je moglo stati ispred njega u svim danima njegovog života. Ništa ga nije moglo uništiti. On je bio podignut za tu svrhu, isto kao što je to bio i Mojsije. Ništa ga nije moglo zaustaviti. Ni jedan Amalećanin ili bilo šta drugo ga nije moglo zaustaviti. On je na putu za Obećanu Zemlju. Samson je znao da je on na tom putu.“

Jozua je znao da on zauzima zemlju. On je bio potvrđen. Božija Reč je to obećala, i Sveti Duh je bio tamo potvrđujući to. On je bio na svom putu, tako tamo nije bilo ničega što bi moglo stati na njegov put. Ne, gospodine. Samson je bio pravo u liniji dužnosti sa Bogom. Nije bilo ničega što je moglo stati na njegov put, tako on je samo podigao kapiju i stavio je na svoja ramena - on je bila teška oko četiri ili pet tona - i otišao je gore na vrh brega i seo na nju. Nije bilo ničega što je moglo da mu stane na put. On je imao pomazani dar od Boga.

On nije morao da uzvikuje, „Gospode, šta moram činiti sada?“ On je već bio pomazan da to uradi. To je bilo *ovako veli Gospod*. „Otarasi se njih!“ „Haleluja! Ja sam tebe podigao radi ove svrhe.“ Amen!

„Šta moram da uradim, Gospode? Šta ću uraditi ovde kod Crvenog Mora?“

„Nisam li ti rekao da sam ti dao planinu kao znak da ti služi? Ti dolaziš nazad do te planine, i povešćeš tu decu u Zemlju. Nisam li te Ja pozvao za tu svrhu? Zašto si zabrinut za nešto drugo što stoji na putu? Govori i pokreni se.“ Amen! Amen! „Pozvao sam te radi ove svrhe.“

David je znao da je pomazan, i bio je potvrđen da će biti dobar strelac. On je znao da su oni znali da je on dobar strelac. David je bio pomazan; on je to znao. I kada je stao pred Golijatom, uopšte nije povikao: o, Bože, šta da uradim sada? Ali, ali ali

znam šta si ti uradio u prošlim vremenima; dozvolio si mi da ubijem medveda, i dozvolio si mi da ubijem lava, ali šta sa ovim Golijatom tamo napolju?"

On to nikada nije uradio; on je samo govorio. Šta je on rekao? „Sa tobom će se dogoditi kao sa onima.” On je govorio i krenuo napred.

Uopšte se nije molio; nikada nije nešto ponudio. On je znao da je pomazan. Amen. On je bio pomazan, i ta mala pračka je dokazala pravu stvar. On je imao veru u svoje pmazanje. On je imao veru da bi Bog mogao usmeriti taj kamen pravo usred šlema, tamo gde je bilo jedino mesto gde bi on trebao da bude pogodjen. On je stajao tamo. On je znao da je on dobar strelac. Amen! On je znao da ga je Bog načinio takvim. Amen! On je znao da će ubiti lava. Znao je da će ubiti medveda. Ali to je bilo zato da spase posed svog zemaljskog oca. Ovde je bio posed njegovog Nebeskog Oca. Amen!

On nije pao dole i povikao, „Šta da radim sada, Gospode?" On je rekao, „S tobom će se dogoditi kao sa lavom i sa medvedom.” Slava Bogu! Da, gospodine.

On je govorio i otišao napred da se sretne sa ovim Golijatom, bez obzira na njegovu veličinu. On je bio mali rumeni prijatelj, znate. On nije bio veoma veliki, nije bio veoma lep da bi u njega neko gledao - neka vrsta malog borbenog i otpornog dečaka. Biblija kaže da je on bio rumen. Sada, to je bilo bez obzira na njegovu veličinu i takozvanu sposobnost da uradi tako.

Znate, Biskup mu je rekao: „Sada gledaj ovde, sine, taj čovek je teolog. Vidite? On je borac, on je rođeni borac i on je to od svoje mladosti. I ti nisi ravan njemu.”

I njegova braća su rekla, „O, ti nestaško. Ti si došao ovde da uradiš takvu stvar? Vрати se nazad kući.” To ga nije zabrinulo. Zašto? On je znao da je pomazan.

„Bog koji me je oslobodio od lava, Bog koji me je oslobodio od šapa tog medveda. On će me više nego tada osloboditi od ovog Filistejca. Ovde ja dolazim. Srećem te u Ime Gospoda Boga Izraelovog.” Amen!

On se nije zdušno molio; on se već bio zdušno molio; Bog ga je odredio da se zdušno moli pre postanka sveta. On je bio pomazan za taj zadatak. On je trebao da govori i da ide napred. To je sve što je tu ostalo u vezi toga, samo da govori i da ide napred.

O, to je sve što je tu bilo radi toga. On nije brinuo za svoju denominacijsku braću, te izrugivače koji su takodje stajali tamo, znate. O, da. Oni su stajali tamo izrugujući se, i praveći šalu govoreći (njegova braća znate), „Ah, ah,ah; ti si samo nestašan.” To ga ni malo nije pokrenulo. „Ti želiš da se razlikuješ od ostalih, ti želiš da se ističeš.”

Ako je to bilo isticanje, to bi bilo tako. Ali oni su gledali samo na intelektualnu stranu. David je znao da je na njemu ulje pomazanja. To njemu nije ništa značilo. On je rekao, „Taj Filistejac će biti kao medved i lav, tako ja dolazim ovde.” On je unapred rekao pre nego što se to dogodilo. Šta je on uradio? On je ubio medveda; on je ubio lava. On je oborio lava. Čime? Sa praćkom. I uzeo je nož i onda je ubio lava sa tim nožem. To je ista stvar koju je on uradio Golijatu. On ga je oborio sa kamenom, i podigao njegov mač i odrubio mu je glavu. Šta je on predskazao pre nego što se to dogodilo? „Tebi će da se dogodi kao njima.” Zašto? On je izgovorio tu reč da će tako da bude, i onda je otišao napred da to ostvari. Amen. O, brate! On je govorio i tog

dana preuzeo situaciju u svoje ruke.

Ako je tamo ikada bilo vreme da čovek treba da govori, to je sada. (Ja upravo završavam za nekoliko sledećih minuta, ako možete da me pratite još nekoliko minuta. Imam ovde zapisane još neke stvari, neke Biblijske tekstove kojima želim da pridjem.)

Petar uopšte nije povikao kada je našao čoveka koji je ležao tamo kod kapije zvane Divna i koji je imao dovoljno vere da bude isceljen. On uopšte nije pao dole i imao celonoćnu molitvu ili dnevnu molitvu, ili dugu molitvu i rekao, „Gospode, ja Ti se sada molim, da Ti pomogneš ovom hromom čoveku. Ja vidim da on ima veru. Znam da je on vernik, i pitao sam ga, i rekao mi je da ima veru, da veruje ono što sam mu rekao. Rekao sam mu šta si Ti uradio, i ja upravo sada razmišljam, Gospode - Možeš li mi dati *Ovako veli Gospod* za njega?”

Ne, on je znao da je on pomazani apostol. On je znao da je Isus Hrist njega odredio za tu službu: „Lečite bolesne, podižite mrtve, čistite leprozne, izgonite đavole; badava dobiste, badava dajte.” On je rekao, „Petre, idi i uradi to!” On nije trebao da se zdušno moli, on je za to bio odredjen.

Šta je on rekao? Rekao je, „U Ime Isusa Hrista” - On je izgovorio u Ime Isusa Hrista, i čovek je upravo ležao tamo. On ga je podigao rukom i rekao, „Ustani na svoje noge!” Držao ga je tamo dok mu nožni članci nisu ojačali i dok nije počeo da hoda.

Zašto? On uopšte nije imao jedan celonoćni molitveni skup. On uopšte nije povikao Bogu. On je znao pozitivno sa usana Isusa Hrista da je on pomazan za ovo delo. On je progovorio i podigao ga, jer je on znao da je on pomazani apostol za tu svrhu.

Ljudi koji leže u njegovoj senci nikada nisu rekli, „O, dodji, Apostole Petre, i poviči nad nama i moli se Bogu molitvom od vere za nas . Ne, ne; oni to uopšte nisu rekli. Oni su znali da je on jedan pomazani i potvrđjeni Božiji apostol. Tako oni su rekli, „Dopustite nam samo da ležimo u njegovoj senci. Ti ne treba da kažeš ni jednu reč. Mi to znamo; mi to verujemo.” Život je bio u njima. Apostoli nisu mogli dospeti do svih njih, niti su svi mogli njemu da dodju, ipak su imali udela u tome.

Mojsije je rekao, „Nisam upravo ja taj koji idem, mi svi idemo. Mi svi treba nešto da uradimo. Mi svi treba da budemo pomazani.” I oni su videli apostola kako stoji tamo i videli su ga kako leči bolšenog čoveka i čini stvari koje je činio. Oni su znali da on nije mogao da dodje do njih, tako oni uopšte nisu rekli, „Petre, dodji i kaži mi šta je Gospod kazao.” Oni govoraše samo kad bismo mogli da legnemo pod njegovu senku, zato što je u njemu sam Bog koji je bio u Isusu Hristu, mi vidimo da se iste stvari događaju.” O oni su dotakli skuta Isusove haljine i ležali u Petrovoj senci, i Isus je bio u ovom čoveku. Da je ta senka mogla da padne na njih, oni bi bili isceljeni. Biblija kaže da je svako od njih bio isceljen. Ne celonoćni molitveni skupovi. Oni su rekli, „Gospode, ako odem i legnem pod senku ovog apostola - „Ne, oni su to znali. Svetlost ih je pogodila. Njihova srca su bila ispunjena, njihova vera je bila oslobođena. Amen! Oni su verovali to i videli su to što su verovali. Sa Pavlovijem maramicama je bilo isto tako. (Sada, na završetku).

Isus uopšte nije povikao kada su mu doveli dečaka koji je imao epilepsiju, koji je padao u vatru. On uopšte nije rekao, „Oče, Ja sam tvoj Sin, i sada Ti si me poslao

ovde da uradim to i to i to; i tako mogu li izlečiti ovog dečaka?" On je rekao, „Izadji iz njega, Sotono!" On je rekao i dečak je bio zdrav.

Kada je On sreo legionara od dve hiljade demona u čoveku, Isus nije vikao. Djavoli su ti koji su vikali, „Ako nas izgoniš onda nam dopusti da mi odemo u krdo svinja.”

Isus uopšte nije rekao, „Sada, Oče, jesam li Ja sposoban da uradim ovo?" On je rekao, „Izadji iz njega,” i djavoli su izleteli. Sigurno, On je znao da je On Mesija.

Kod Lazarevog groba (koji je bio mrtav četiri dana) rekoše mu; „Gospode! Da si Ti bio ovdje ne bi moj brat umro.”

On joj reče, „Ja sam vaskrsenije i život.” ne gde, kada, ili kako. „Koji vjeruje Mene ako i umre življeće.” Amen! On je znao ko je On. On je znao ko je On. On je znao da je On Emanuel. On je znao da je On uskrsnuće. On je znao da je On Život. On je znao da u Njemu stanuje punina Božanstva telesno. On je video te ljude tamo i video je to što mu je Bog rekao da uradi. I tamo je On bio, otišao je tamo dole.

On uopšte nije rekao, „Sada čekajte, kleknuću ovde dole, i svi vi kleknite dole i molite se.” On je rekao, „Da li verujete da sam Ja u stanju da uradim ovo?” Amen. On je pitao za to. To nije bilo za Njega; to je bilo za njih.

Reče mu: „da, Gospode! Ja vjerovah da si ti Hristos, Sin Božiji koji je trebao da dodje na svijet” Oh! Tamo je On identifikovan. Nešto treba da se dogodi.

„Lazare, izadji napolje!” On je izgovorio reč, i mrtvac je izašao. Ne „Mogu li Ja?” On je samo izgovorio reč. Kada se javila vera, to se dogodilo.

On je reko - On je reko i slepi su progledali; hromi su prohodali; gluvi su čuli; djavoli su sa vikama izlazili iz ljudi; mrtvi su ustajali; - sve. Zašto? On se nije zdušno molio; On je bio pomazani Mesija. On je bio taj Mesija. On je znao da je to bio. On je znao Svoju poziciju. On je znao zašto je bio poslan. On je znao da je Otac Njega identifikovao da bude Mesija za vernika potvrdio; i kada je On tako jednog vernika sa verom sreo, rekao je On samo reč. Djavoli su se razbežali. Da, gospodine. Govori; ne viči - **GOVORI!** Amen.

I On je znao Svoja prava koja mu je Bog dao, ali mi ih ne znamo. On je poznavao šta je bio; mi to ne znamo.

Mojsije je zaboravio. Samson je razumeo. Ostali su razumeli. Jozua je razumeo. Mojsije je zaboravio. Bog je morao Njegovu pažnju prema tome da upravi. On je rekao, „Zašto mi vičeš? Ja te šaljem da dela učiniš; govori! I idi do svog cilja. Rekao sam ti da ćeš doći do ove planine; uzmi tu decu i vodi ih. Samo govori; ne igra nikakve uloge šta ti se na putu nalazi; raščisti s puta Dajem ti autoritet da to uradiš. Ja sam govorio, i ti govoriš. Ti si izgovorio reč skakavci i oni su nastali, i na takav način si stvarao stvari. Sada, zašto ti vičeš Meni? Zašto mi dolaziš, i zoveš Me radi ovih stvari? Govori jednostavno i vidi kako se događja; to je sve.” Oh o kako ja to volim.

Sve šta je Isus kazao - On je kazao samo tu reč, i bilo je tako. Bog je na jedan ispravan način potvrdio da je On Njegov Sin. „Ovo je Sin moj ljubazni, koji je po Mojoj volji; Njega poslušajte.” Razmatrajte Njega. Kako hrabro, kako veličanstveno je On tamo stajao pred kritičarima. On nije rekao, „Razvalite ovu crkvu i Ja ću se ka Ocu pomoliti i vidieti, šta će On zbog toga učiniti.”

„Uništite ovaj hram, i ja ću ga ponovo podići.” Ne: „Ja se nadam da to učinim, Ja ću pokušati da učinim - Ja ću da učinim!” Zašto? Biblija kaže tako. Ista Biblija koja

je rekla da će On podići Svoje telo, dala nam je autoritet, silu. Amen! „Imenom Mojim izgoniće djavole; govoriće novim jezicima; uzimaće zmiје u ruke; ako i smrtno što popiju, neće im nauditi; na bolesnike metaće ruke, i ozdravljaće.”

„Zašto vičeš k Meni? Govori i idi napred!” Hrabro! „Razvalite ovu crkvu i ja ću je ponovo podignuti.”

Oh, mislite sada o tome mi zaključujemo, to je bio isti On. To je bio On o kojem je govorio Jovan 14 : 12: „Koji vjeruje Mene, djela koja Ja tvorim i on će tvoriti.” Jeli to tačno? On je bio taj koji je to rekao. Isus u Marku 11 : 24 je bio taj koji je rekao, „Ako ko reče gori ovoj ...”, (ne, ako se budete molili ovoj planini)” - ako kažete ovoj planini digni se, i ne posumnjate u svom srcu, već verujete da će se ono što ste rekli dogoditi, možete imati ono što ste rekli.” Sada, ako vi to kažete samo u jednom prihvaćenju, to se neće dogoditi; ali ako nešto u vama zna da ste pomazani za taj zadatak, i zna da je Božija volja da to uradite, i vi ćete to reći, i to će se dogoditi.

„Ako ostanete - (On je bio taj koji je ovo rekao) - Ako ostanete u Meni i Reči moje u vama ostanu, šta god hoćete ištite, i biće vam.” Oh, moj! Vidite šta mislim?

Oprostite zbog ovoga, ali to mi upravo dolazi u misli, ja sam trebao to da kažem. On je bio taj koji je rekao tog dana tamo gore u šumama, „Vi nemate divljači.” I stvorio je tri veverice tamo pred nama. Šta je - samo reč izgovoriti; samo kazati, da će one tamo da budu - i tamo , tamo, tamo su one bile. On je bio taj koji je to uradio, Čarli, Rodney, On je bio taj dole u Kentakiju, Nelle, Margie, i ostali od vas, On je bio taj, isti Bog koji je bio tamo nazad i rekao Mojsiju, „Zašto vičeš Meni? Reci reč.” On je bio taj koji ih je doveo u postojanje. On je taj. Oh, moj!

On je bio taj koji je otprilike pre godinu dana dao viziju, koji je rekao ići ćemo tamo preko; i tih Sedam Pečata, i kako će tamo gore biti jedan jaki grom koji će učiniti da se to pojavi, i to će biti u obliku piramide. I tamo je to u magazinu *lajf (to visi tamo na zidu)*. On je taj koji je to rekao.

On je bio taj te noći, kada sam išao dole putem i kada sam video tu veliku mamba zmiју koja se spremala da uhvati mog brata. On je rekao; „Tebi je data sila da ga vežeš ili nekog od njih.”

On je bio taj koji je rekao mojoj sedokosoј ženici koja je sedela tamo nazad. On je bio taj tog jutra koji me je probudio tamo u sobi, i kada sam stajao u ćošku rekao mi je, „Nemoj se plašiti da uradiš bilo šta ili da ideš bilo gde ili da kažeš nešto, jer prisustvo Isusa Hrista koje nikada ne izneveri je sa tobom gde god budeš išao.”

On je bio taj gore u Sabino kanjonu pre otprilike tri meseca, kada sam se molio i pitao se šta treba da se dogodi; i dok sam stajao tamo On je položio mač u moju ruku, i On je rekao, „Ovo je Kraljevski Mač.” To je bio On.

On je bio taj koji mi je rekao, „Kao što sam bio sa Mojsijem, tako ću poslati i tebe.”

On je bio taj koji mi je rekao pre 30 godina, kad sam bio mali dečak, dok sam stajao tamo kao mali propovednik, stajao sam kod reke pre trideset godina, kada je to svetlo i isti Vatreни Stub došli dole sa neba, tamo stojao i kazao; „Kako sam Ja Jovana Krstitelja poslao unapred prvom dolasku Hrostovome, tvoja će poruka drugome dolasku unapred da ide - po svom Svetu.” Kako bi to moglo biti kada se moj vlastiti pastor nasmejao i ismejao to i ružio? Ali to se baš tačno tako dogodilo. To je tačno.

On je bio taj koji je to rekao. Da, gospodine!

O, kako je On bio taj koji je rekao u proročanstvu preko vizije, „To će se dogoditi.” On je bio taj koji je rekao, „ako neko među vama prorokuje ili vidi viziju i kaže vam to, i ako se to dogodi, onda upamtite to nije on, već sam to Ja. Ja sam sa njim.” Oh, šta bih ja još dalje kazao? On je taj, On je taj, On je taj!

On je taj koji je došao na dole. Kada sam im rekao da je tamo bio Vatretni Stub tamo dole kod reke, oni to nisu mogli verovati. On je bio taj tamo dole među nama, sa tim Baptističkim propovednikom pred trideset hiljada ljudi te večeri u Sam Hjuston Koloseumu, kada je taj Andjeo Gospodnji, koji je tamo stajao i bio snimljen. To je bio On, isti juče danas i zauvek. On je bio taj koji je predskazao gde će se te stvari dogoditi. On je bio taj koji je ovo rekao. On je bio taj koji je ove stvari učinio. On je isti juče, danas i u večnosti. On je uradio sve baš tačno onako kako je rekao da će uraditi. Amen!

Zašto bih ja trebao da čekam? Bog je potvrdio Reč. To je Istina. Hajde da putujemo dalje. Hajde da mi idemo. Hajde da mi idemo dalje sa Gospodom, ostavljajući po strani sve sumnje, sve grehe. Očistimo kuću; oribajmo je. Kao što je rekla vizija Junior Džeksona, u njegovom snu nije ostalo ništa osim lampi (ako on sedi ovde); ništa osim lampi nije preostalo, i oni su imali zlatne narukvice oko sebe (u snu koji ga je on pre nekoliko večeri pričao).

Brate Kolins, nemoj da se brineš zbog te ribe. Ona je bila bela; ti upravo nisi znao kako da je držiš. Ostavi na stranu sve što je suprotno tome. Upamti, ovo je Istina, bez obzira koliko to izgleda fanatično. Pokreni se pravo napred.

Sveti Duh je taj, isti Bog koji je podigao Isusa Hrista iz mrtvih. Onaj isti koji može rečju stvoriti stvari, Onaj isti koji je živeo u danima Mojsija, isti je i danas. On je potvrdio Svoj poziv u ovom poslednjem danu, „Kao što je bilo u danima Sodome, tako će biti pri dolasku Sina čovečijeg.” Tamo dole je Sodoma. Tamo su Bili Graham i Oral Roberts tamo napolju. I crkva se pokreće napred istim znacima koje je On obećao na oba mesta, i tamo su oni. On je taj koji je to rekao. Oh, Gospode, daj mi hrabrosti, moja je molitva. Pomozi mi, o Gospode moj Bože!

Ovde moram da zaključim, biće kasno.

„Zašto ka Meni vičeš? Zašto vičeš k Meni, kada sam dokazao da sam Ja sa tobom? Nisam li izlećio vaše bolesnike?” On bi rekao. „Nisam li vam rekao stvari koje su se dogodile upravo tačno onako kako su se dogodile? Vaš pastor ne može to uraditi. On to ne može. On je čovek. Ja sam taj Gospod.” Tako bi On kazao. „Ja sam Taj koji njemu ove stvari kaže. On nije, to je Moj glas Ja sam Onaj koji podiže vaše mrtve kada oni umru. Ja sam Onaj koji leći bolesne. Ja sam Onaj koji predskazuje te stvari. Ja sam Onaj koji spasava. Ja sam Onaj koji daje obećanje.”

Bože, daj mi hrabrosti da uzmem taj Mač Božije Reči koji je On položio u moju ruku, pre tridesetitri godine i da ga držim i da marširam napred do Trećeg Poteza, jeste moja molitva. Mi želimo naše glave da povijemo. Nebeski Oče, postaje kasno, ali Božija Reč postaje dragocena. Kao što vidimo, Gospode, ponovo i ponovo u svako vreme, prisustvo Isusa Hrista koje nikada nije izneverilo nas uvek susreće. Kako ti ja zahvaljujem za Tvoju dobrotu; kako si nas sačuvao i blagoslovio nas; kako smo ti zbog toga zahvalni! Držim ove maramice u ruci, Gospode. To su ljudi koji

imaju veru i koji ovo veruju. Neka svaki djavo, svaka bolest ode od ovih ljudi. I ja uzimam nadzor nad svakim duhom ovde unutra koji je loš i nije od Boga, svaki duh bolesti, sve bolesti i patnje. Mi ne ležimo u senci čoveka, koji bi bio u redu, već smo mi u senci Evandjelja, potvrđenog Evandjelja.

Dok se veliki Vatrene Stub pokreće nazad i napred kroz ovu zgradu, to je Jedan isti kroz koga je Bog pogledao dole, i Crveno se More podelilo, i Izrael je prošao. Ali sada, dok On gleda, to je poprskano Krvlju Njegovog Vlastitog Sina, tako da milost i sažaljenje obiluju. Neka bude tako da mi budemo poslušni; neka se dogodi danas da mi prestanemo da vičemo. Neka bude tako da mi uvidimo da si nas Ti pozvao za ovaj posao. Ovo je čas. Ja govorim u Ime Isusa Hrista. Neka svaka bolest napusti ovo mesto.

Neka svaki mučkarac ili žena koji se pozivaju na Ime Isusa Hrista posvete ponovo svoje živote. Ja posvećujem svoj život, Gospode, na oltar molitve. Ja polažem sebe dole i stidim se samog sebe i okrećem svoje lice u pravcu zemlje odakle si me Ti uzeo.

Gospode Bože, stidim se svojih slabosti i vlastite nevere. Oprosti zbog toga, Gospode; daj mi hrabrosti. Daj nam svima hrabrosti. Osećam se kao Mojsije. Mi smo svi na putu koji vodi napolje. Ne želimo da napustimo nikoga. Mi želimo da povedemo svakog, Gospode. Oni su Tvoji. Ja ih zahtevam za Tebe. Blagoslovi ove ljude danas, Gospode; daruj to. Blagoslovi mene sa njima, Oče, i neka Tvoje Ime dobije zahvalnost; Slava pripada Tebi. Daj nam tu večnu veru, Gospode, dok se posvećujemo. Predajem ti svoj život, Gospode. Ja zavisim od svakog obećanja koje si Ti dao. Znam da će ta obećanja biti potvrđena. Ja znam da su ona Istinita. Daj mi hrabrosti da govorim Tvoje reči. Daj mi hrabrosti, Gospode. Usmeravaj me u onome što ću uraditi i reći. Ja predajem sebe Tebi zajedno sa ovom crkvom, Gospode, u Ime Isusa Hrista. Amen!

„Moja vera gleda na Tebe,
Ti jagnje sa Golgote,
Božanski Spasitelju!
Sada slušaj me dok se molim,
Odstrani sve moje grehe,
O dopusti da od ovoga dana
Budem kompletno Tvoj!”

Sada, ustanimo zaista mirno dok mu tiho pevamo ovo (brat Branham i crkva tiho pevaju crkvenu pesmu). Podignimo naše ruke ka Njemu. Posvetite sebe Bogu sada.

„Sada slušaj me dok se molim,
Odstrani sve moje sumnje,
O dopusti da od ovoga dana,
Budem kompletno Tvoj!”

(Kongregacija ponavlja ovu molitvu za bratom Branhamom).

Sada, skupa sa našim rukama podignutim gore: - Gospode Isuse, ja sada posvećujem sebe Tebi. Život službe sa više čistoće, više vere, ja uzvikujem, da bih mogao

biti više prihvatljiv sluga u mom dolazećem životu nego što sam to bio u životu koji je prošao. Oprosti mojoj neveri i obnovi nam veru koja je jednom bila data svetima. Predajem sebe Tebi u Ime Isusa Hrista. Dok poginjemo naše glave: _

„Dok gazim tamnu životnu zbrku,
I dok je tuga raširena oko mene
Ti budi moj Vodič;
Naredi da se tama pretvori u dan,
Operi sve moje strahove,
Niti dopusti da bilo koje zalutalo dete
Od tebe bude daleko.”

Dok poginjemo sada naše glave: Da li se osećate tako kao da vam je jutarnja poruka učinila nešto dobro? Dala vam hrabrosti? Ako je tako, hoćete li samo podići svoje ruke ka Bogu govoreći, „Bože, zahvaljuem Ti?” Ja sam podigao obe ruke gore, zato što upravo osećam da mi je to pomoglo; to mi je dalo hrabrosti.

Neke stvari koje sam rekao, nisam mislio da ću ih reći, ali to je već rečeno. To je za mene ukor. Ja sebe nisam našao onakvim kakav sam mislio da ću biti, već sam ustanovio da sam kriv zbog toga što sam sve vreme vikao umesto da govorim. Bože, pomoz mi da od ovog časa budem više posvećeni sluga. Ja se ne molim samo za mene. Ja se molim takodje i za vas; da skupa kao Telo Hristovo, pozvani napolje van sveta, budemo spremni za Obećanu Zemlju. Molim se da mi Bog da hrabrosti da govorim i da učinim da put bude jasan, tako da ne promašite stazu. Reći ću vam milošću Božijom. Slediću telesna stopala Onoga Koji je pre nas otišao napred.

„Nosiću ovaj posvećeni krst,
Dok me smrt ne oslobodi,
I onda idem kući da nosim krunu,
Tamo je pripremljena kruna za mene.”

Dajemo ovo Tebi, Oče - naše posvećenje, u Ime Isusa Hrista, Tvog Sina. Amen. Zahvaljujemo Gospodu za ovo. Hodamo posvećeni život. Predajte sebe, budite upravo dražesni i ponizni, hodajte u Duhu, hodajte, pričajte, obucite se kao Hrišćani, ponizno i dražesno. Nemojte dopustiti da ovo sada zataji. Božiji glas govori kroz Božiju Reč, govori kroz darove. Dok jedan dar dolazi, drugi to izražava. Drugi dar dolazi i izražava istu stvar. Vidite! To je sigurno tačno u skladu sa Božijom Rečju i tačno u skladu sa ovim časom. Bog je sa nama. Kako Mu mi zahvaljuemo zbog toga. Sada, sa našim glavama pognutim - ako naša sestra hoće da bude toliko ljubazna da nam da intonaciju.

„Uzmi Ime Isus sa sobom,
Kao štiti od svake zamke;
Kada se oko tebe skupe iskušenja,
Samo udahni to Sveto Ime u molitvi.”

Samo to uradite, govorite Božiju Reč. Govorite Njegovo Ime. Pevajmo sada, dok raspuštamo ovaj skup:

„Uzmi ime Isus sa sobom,
Dete žalosti i tuge;
Ono će te razveseliti i utehu ti dati,
Uzmi to ime gde god ideš.

Drago ime ...”

Sada rukujmo se jedni s drugima i recimo, moliću se za tebe brate; ti se moli za mene.

„Nada zemaljska i radost Nebeska;
Drago ime, o kako dražesno!
Nada zemaljska i radost Nebeska.”

Sada, sa našim glavama pognutim, pevajmo ovaj sledeći stih.

„Uzmi ime Isus sa sobom.
Kao štit od svake zamke;
Kada te iskušenja opkole,
Udahni to sveto ime u molitvi.

Drago ime, o kako dražesno!
Nada zemaljska i radost Nebeska;
Drago ime, o kako dražesno!
Nada zemaljska i radost Nebeska.”

Sa našim glavama pognutim sada i našim srcima sa time, sa realizacijom da je Isus rekao, „Onaj koji sluša Moje reči i veruje u Onoga koji Me je poslao, ima Večni Život i ne ide na sud, već je prešao iz smrti u Život.”

Znajući da mi, po Božijoj milosti posedujemo to unutar naših grudi, sa posvećenjem Njemu ovoga jutra, da se naši životi izmene od ovoga dana i u buduće, da budemo više pozitivni u našem razmišljanju, pokušaćemo da živimo u takvoj dražesnosti i poniznosti da, verujući u ono što tražimo od Boga, da će Bog to svakome pojedincu dati. I mi nećemo govoriti ništa zlo jedni protiv drugih, ili protiv bilo kog čoveka. Mi ćemo se moliti za naše neprijatelje i voleti ih; činiti dobro onima koji nam čine zlo. Bog je Sudija i sudi ko je dobar a ko je zao. Ali na temelju ovoga, i naših pognutih glava, zamoliću našeg dobrog prijatelja, brata Li Vejla, da raspusti skup u reči molitve, brate Vejl!

(Brat Vejl se moli).